

บทนำ

คนที่ทำดีต่อกันไว้ผลบุญก็จะเกื้อหนุนให้ได้พบ
ให้มีวาสนาต่อกันอยู่เรื่อย ๆ

สิบสองปีก่อน

เสียงกรีดร้องและอาการปาข้าวของใกล้มือทุกอย่างทั้งของเด็กหญิงวัยสิบสี่ปีเรียกความสนใจของทีมอาสาสมัครดูแลผู้ป่วยให้หันมองด้วยความสนใจ ยิ่งเมื่อเหล่าพยาบาลสามสี่คนพยายามร้องห้ามข้าวของก็ยังถูกขว้างมากขึ้น และบางชิ้นก็กระเด็นออกนอกวงมาถึงกลุ่มอาสาสมัครที่กำลังดูแลผู้ป่วยอยู่

“คุณเปรี้ยวขา พอแล้วค่า พอแล้ว ข้าวของคุณหมดทั้งหมดแล้วนะคะ” จรรยา พี่เลี้ยงสาวและลูกไล่ประจำตัวของเด็กหญิงร้องห้ามพลางวิ่งไล่เก็บทุกอย่างมากองรวมกันไว้ แต่ไม่กล้าเข้าไปจับตัวเด็กหญิงเพราะฝ่ายนั้นเงื้อมมือตีสเตนเลสใบใหญ่อยู่

“ก็เปรี้ยวบอกแล้วว่าไม่กิน กลืนข้าวไม่ได้ พี่จรรยาก็ยังจะตื้อให้กินอยู่ได้ แถมยังพาออกจากห้องมาเป็นตัวตลกให้พยาบาลพวกนี้ดูอีก” เด็กหญิงตะโกนเสียงดังจนหน้าแดงก่ำ จ้องผู้เป็นพี่เลี้ยงตาเขม็ง

“โอ้... ตัวตลกที่ไหนกันล่ะคะ พี่แค่อยากให้น้องเปรี้ยวได้เปลี่ยนบรรยากาศบ้าง เผื่อจะอยากทานอาหารมากขึ้น” พี่เลี้ยงบอกเสียงอ่อนหวาน นอกจากคำจ้ำจวางคามแล้ว บิดาของเด็กหญิงยังเป็นผู้มีพระคุณของเธอด้วย

“ไม่อยาก และจะไม่กินด้วย มาพาเปรี๊ยะเข้าห้องเดี๋ยวนี้ อ้อ... แล้วใครจะตามไปฉีดยาที่รับมา ถ้าหลับแล้ว ใครปลุกให้ตื่นจะด่าไม่ให้หน้าจริงด้วย”

พยาบาลสาวสามคนมองหน้ากันด้วยความไม่พอใจ หากไม่ใช่เพราะอำนาจเงิน เด็กหญิงจอมวีนคงถูกเชิญออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่สองวันแรกแล้ว ค่าที่สร้างเสียงรบกวนแก่ผู้ป่วยคนอื่นและทีมแพทย์ตลอดเวลา

“แต่ถ้าน้องเปรี๊ยะไม่กินข้าวก็จะมีแรง ไม่หายป่วยนะคะ และพี่ก็ต้องให้น้ำเกลือน้องเพิ่มอีก” พยาบาลที่อาวุโสที่สุดพยายามเกลี้ยกล่อม

“ไม่ต้องมาขู่หรือก อยากรีบยาที่รีบมาฉีดเลย ไม่ได้กลัวสักนิด แล้วอย่าให้เห็นใครถือถาดข้าวมาอีกนะ จะขว้างด้วยถาดจริงๆ ด้วย” เด็กหญิงบอกเสียงแข็งหน้าเซิด ทั้งที่ร่างกายกำลังอ่อนล้าเต็มที่ ท่าทางของเด็กสาวอยู่ในความสนใจของใครคนหนึ่งโดยตลอด

“เด็กคนนั้นป่วยเป็นอะไรหรือครับอาจารย์” บุริศร์ซึ่งในขณะนั้นเข้าร่วมโครงการอาสาสมัครดูแลผู้ป่วยสอบถามอาจารย์ที่ปรึกษาชมรม ซึ่งเป็นผู้ดูแลนักศึกษาทั้งหมด ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ในโครงการเป็นนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์การแพทย์ ยกเว้นบุริศร์และเพื่อนอีกสองคนที่มาจากคณะอื่น

“พยาบาลบอกว่าเป็นโรคเอ็มจี หรือที่เรียกกันว่าโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง คนป่วยจะมีอาการอ่อนแรงง่าย หนังตาตก กลืนอาหารลำบาก และบางครั้งก็สำลักอาหาร อาจารย์เดาว่าเพราะกล้ามเนื้ออ่อนแอ นี่แหละที่ทำให้เขาไม่ยอมกินข้าว” คนพูดหมายถึง Myasthenia Gravis (MG) ซึ่งเป็นโรคที่มีสาเหตุมาจากระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายทำงานผิดปกติ ผู้ป่วยจะมีอาการหนังตาตก ยืมได้น้อยลง หายใจลำบาก มีปัญหาการพูด การเคี้ยว การกลืน รวมไปถึงการเคลื่อนไหวของร่างกาย

“แต่ถ้าไม่กินข้าว ร่างกายจะเอาพลังงานมาจากไหน“ เสียงพูดพึมพำคล้ายพูดกับตัวเองมากกว่าทำให้อาจารย์สาวเพียงยิ้มตอบ ก่อนเสด็จไปดูการสอนหลักการกายภาพบำบัดเบื้องต้นของเจ้าหน้าที่ปล่อยให้บุริศรียืนครุ่นคิดเพียงลำพัง

ทางฝ่ายเด็กหญิงปรีชญาณ์หลังจากออกฤทธิ์เดชไปสุดแรงเกิดแล้ว ร่างกายก็อ่อนแรงจนเปลี้ยไปทั้งตัว แต่เพราะทิวี่และความอวดดีจึงไม่คิดร้องขอให้ใครช่วย ร่างผอมบางเดินเลาะระเบียงกลับห้องพักอย่างโง่งมเต็มแก่ โดยมีพี่เลี้ยงสาวถือถาดสแตนเลสใส่อาหารเดินตามมาข้างหลัง

“คุณเปรี้ยว” จรรยาร้องเสียงหลงเมื่อเด็กหญิงปรีชญาณ์รูดกอลงกับพื้นจากอาการหน้ามืดตาตกและดวงตาวงมัว แต่พอพี่เลี้ยงก้าวประชิดเพื่อประคองปีก เด็กหญิงกลับหันมาตวาดใส่

“จะร้องเสียงดังทำไมพี่จรรยา อยู่ใกล้กันแค่นี้ แล้วก่อนที่จะพุงเปรี้ยวนะ เอาถาดอาหารออกไปไกลๆ ก่อนได้ไหม เปรี้ยวเหม็น!”

เสียงตวาดแหวดังชัดเจนในที่แรก ก่อนเจ้าตัวจะหอบเพราะความเหนื่อย หน้าตาข้างซ้ายก็ข้างไม่รักดีคอยแต่จะปิดลง แม้ว่าจะพยายามใช้มือช่วยถ่างไว้ ในระหว่างที่เด็กหญิงปรีชญาณ์และจรรยากำลังตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นนั่นเอง ร่างสูงของชายหนุ่มคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาหยุดตรงหน้าพร้อมวีลแชร์

“ถ้าล้มแล้วไม่คิดจะลุก เขาเรียกว่าซี้แพ้ แต่ถ้าล้มแล้วพยายามลุกขึ้นใหม่ เขาเรียกว่านักสู้ เลือกลงเขาว่าจะเป็นคนแบบไหน หนึ่งหรือสอง”

แต่เพราะร่างกายไม่เอื้อต่อการออกฤทธิ์เดชจึงจำต้องนั่งคิด ซึ่งแน่นอนเด็กหญิงปรีชญาณ์เป็นนักสู้และไม่เคยยอมแพ้อะไร จะให้ตะกายขึ้นรถเข็นคนป่วยเองในภาวะที่ร่างกายแทบไม่เหลือเรี่ยวแรงอย่างนี้ก็ใช่ว่าจะเป็นเรื่องง่าย

ตาจ้องตาอย่างต่างไม่ยอมกัน บุริศร์พิจารณาเด็กหญิงผิวขาว ตาชั้นเดียวที่มีฟันเกไปทั้งปากแล้วอดนึกขึ้นไม่ได้ ‘หน้าตาก็ซีริ้ว นิสัยยังซีเหร้ออีก’

ฝ่ายเด็กหญิงปรีชญาณ์มองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างครุ่นคิด ก่อนจะยกมือขึ้นกวดักให้ร่างสูงก้มลงมาใกล้เพื่อถาม “เห็นคนลั้มแล้วข้ามเป็นไอ้ซีเหมา เห็นคนลั้มแล้วช่วยพยุงเขาเรียกว่า คนมีน้ำใจ นายล่ะเป็นคนแบบไหน หนึ่งหรือสอง”

บุริศร์นั่งงันไปด้วยไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะได้คารมทั้งที่ตาปรือจะปิดไม่ปิดแหล่ และเมื่อเข้าใจเจตนายอกย้อนแล้วก็รู้สึกชอบใจในความแสนสันของเด็กหญิงตรงหน้า ใบหน้าที่มักเคร่งขรึมเปิดเป็นรอยยิ้มส่งให้แล้วบอกว่า “สรุปว่าน้องเป็นนักสู้ ส่วนพี่ก็เป็นคนมีน้ำใจ โอเคไหม”

เมื่อคำตอบคืออาการพยักหน้าเพียงนิดอย่างไว้เชิง บุริศร์ก็ยิ้มช้า ประมาณเอาจากร่างเล็กตรงหน้า เขาคิดว่าน้ำหนักร่างจะสามสิบตันๆ หากจะให้ลุ่มขวางบนรถเข็นคงยังไม่ทันเหนื่อย แต่จากท่าที่ดื้อดึงและแวตาระแวตระวังก็รู้ว่าไม่ควรทำอย่างนั้น บุริศร์จึงเอ่ยขออนุญาตเสียดเบาก่อนกระชับมือลงบนแขนเล็ก

“เอาละ ทีนี้เราก็มาลุกขึ้นพร้อมกัน นับถึงสามแล้วลุกเลยนะ เอ้า...หนึ่ง สอง สาม”

สิ้นคำว่าสาม ร่างผอมบางของเด็กหญิงก็ปลิวขึ้นจากพื้นมานั่งลงบนรถเข็น ใจของเด็กหญิงไหววูบด้วยความรู้สึกประหลาด ที่แรกเธอคาดคิดว่ามาจากความตกใจที่ตัวลอยขึ้นจากพื้น ก่อนจะค่อยๆ รู้ตนว่าไม่ใช่ เพราะเมื่อนั่งได้เรียบร้อยแล้ว หัวใจกลับเต้นรัวเร็วมากยิ่งขึ้นไปอีก

อาการนั่งนิ่งของเด็กหญิงทำให้บุริศร์ส่งยิ้มให้ ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งบนสันเท้าของตนเองและยื่นมือไปจับข้อเท้าเล็ก “จะทำอะไรหนูนะ” เด็กหญิงปรีชญาณ์ร้องพลางดึงเท้าหนี แต่นอกจากจะไม่สำเร็จ

แล้ว มีอุ้งจัดนั้นยังยกขาของเธอขึ้นวางบนที่พักเท้า

“ไม่ได้เอารองเท้าแก้วมาสวมให้หรอกน่า แค่ว่าให้วางเท้าให้
เรียบร้อย ตอนขึ้นไปจะได้ไม่กระแทกอะไรเข้า ว่าแต่...เราพักห้องไหน”

เด็กหญิงมองหน้าจรรยาเชิงปริศนา เมื่อสาวใช้ส่วนตัวพยักหน้า
ยิ้มๆ ปริศนาจึงยอมบอกเลขห้องพักผู้ป่วย

ราวห้านาที่ต่อมาบุริศร์ก็เข็นรถของปริศนามาส่งถึงหน้าห้อง
มองใบหน้าอง้าเอาแต่ใจของเด็กหญิงใจร้อนแล้วบุริศร์ก็แกล้งยั่วว่า

“นี่จะบอกอะไรให้หะ นักสู้ที่ฉลาดนะเขาไม่ได้ตะบี้ตะบันสู้อย่าง
เดียวหรอก เขาต้องรู้จักพัก รู้จักรักษาร่างกายให้แข็งแรงก่อน เอ้า...
นมจืด กินแล้วก็นอนพักซะ ตื่นมาจะได้มีแรง จะได้มาได้คารมกันใหม่”
บอกแล้วบุริศร์ก็ตั้งใจจะหันหลังกลับ แต่เสียงถามของเด็กหญิงทำให้
เขาก้าวขาไม่ออก

“พี่คิดจะจีบหนูหรือไง” ถามด้วยคำพูดไม่พอ สายตายังระวาง
แคลงใจ ไม่ยอมรับกล่องนมจืดง่ายๆ

บุริศร์แบหน้าใส่ก่อนวางกล่องนมจืดลงบนตักเด็กหญิงดี้อๆ
“หนึ่ง พี่ไม่จีบเด็ก สอง พี่ไม่ชอบคนขี้เหร่ สาม...ใครจะอยากเป็นแฟน
กับคนป่วยเดินไม่ได้ ฉะนั้น...ข้ามสามข้อนี้ให้ได้ แล้วค่อยมาตุ้ว่าพี่จีบ
เรา”

เด็กหญิงปริศนาฟังแล้วนิ่งไปครู่ก่อนยกไหล่ใส่ “ให้มันจริง
เถอะ หนูนะเบื่อเต็มทีพวกทำดีเพราะหวังผล อ้อ...พรุ่งนี้หนูขอเป็น
นมจืดไขมันศูนย์เปอร์เซ็นต์นะ”

บอกเสร็จเด็กหญิงปริศนาก็สั่งให้พี่เลี้ยงเข็นเธอเข้าห้องพัก
ปล่อยยให้บุริศร์ยืนอึ้งไปพักใหญ่ ก่อนจะปลงตกและหัวเราะเบาๆ กับ
ตัวเอง ‘เด็กบ๊อง’

บุริศรีให้เหตุผลกับตัวเองในการแวะซื้อนมจืดไขมันศูนย์เปอร์เซ็นต์ทุกวันว่าเพราะเขาเองก็ดื่มอยู่แล้ว และการซื้อเพิ่มอีกหนึ่งกล่องก็ไม่ได้ยุ่งยากอะไรนัก แถมเขายังได้ลับสมองประลองคารมกับเด็กหญิงแก่แดดที่ยังรู้จัก ยิ่งรู้สึกมันเขี้ยวมากขึ้น

“ซื้ออะไรมาบ้างคะวันนี้” ร้องถามพลางหยิบถุงพลาสติกใบเล็กใบน้อยมาเปิดดูอย่างถือวิสาสะ เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ภายในก็ทำหน้าแบ่
“แหวะ! ขนมห่อใบตองอีกแล้ว พี่ศรีนี่โบราณชะมัด”

“เขาไม่ได้เรียกขนมห่อใบตอง อันนี้เรียกข้าวต้มมัด อันนี้ใส่ไส้ และนี่ก็ตะโก้เผือก ลองชิมดู แล้วจะรู้ว่าโบราณนะมีดีกว่าที่คิด”

เด็กหญิงมองหน้าเขาหนึ่งไปครู่ ก่อนหัวเราะเบาๆ พลางบอก
“เฮ้อ...ลองหน่อยก็ได้ ผู้ชายโบราณแถวนี้ก็มียดีกว่าที่คิดเหมือนกัน”

แม้จะรู้ว่าใจว่าไม่ได้คิดอะไรกับ ‘เด็ก’ ออกจะระอาปน้าความ ‘เยอะ’ ของเจ้าตัวเสียด้วยซ้ำ แต่การได้ยินคำพูดเกินวิสัยบ่อยๆ ก็ทำให้บุริศรีอดไม่ได้ที่จะปรามตามวิสัยคนจริงจังกับทุกเรื่อง

“อย่าเที่ยวไปพูดกับใครอย่างนั้นะยายหนูเปีย คนอื่นเขาจะมองเราเป็นผู้หญิงไม่รู้ไหม” บุริศรียิ้มอย่างคลายใจเมื่อเด็กหญิงฟังตาแป้ว แต่พอฟังคำตอบของเด็กหญิง บุริศรีก็อยากถอนหายใจดังๆ สักสามรอบ

“ได้สิ หนูจะไม่พูดแบบนี้กับใคร สัญญาว่าจะพูดกับพี่ศรีแค่คนเดียว ไร้อใจได้เลยคะ”

แรกที่ได้ฟังวาจาลดเสียงก็มีบ้างที่บุริศรีรู้สึกงุนและอยากตีตัวออกหาก แต่ดวงตาใสแจ้วที่ส่องกระจ่างราวกระจกสะท้อนความคิดอันใสซื่อก็ทำให้บุริศรีมองข้ามความลั่นของเด็กหญิงไป เพื่อจะได้พบว่าฉากหลังความแก่นกล้า ความร้ายกาจสารพัดคือความอ้ำอวัง เพราะแม้จะมีพี่เลี้ยงและพยาบาลเฝ้าดูแลไม่ห่าง แต่บิดากลับไม่วางมาเยี่ยมบุตรสาวคนเดียว

“พอไปเกาหลีค่ะ มีประชุมสำคัญ บอกว่าถ้าเคลียร์งานได้จะรีบกลับมา” เด็กหญิงบอกเล่าด้วยใบหน้ายิ้มแย้มราวกับไม่รู้สึกรู้สาแต่ไม่วายประชดประชัน “แต่งงานคงยุ่งมาก เพราะสองอาทิตย์แล้วที่พ่อยังประชุมอยู่”

“น้อยใจสิเรา?” บุรีศรีถามยิ้มๆ จะไม่แปลกใจเลยหากเด็กหญิงจะร้องไห้โยแสดงความอ่อนแอออกมาบ้าง

“ไม่หรอกค่ะ หนูรู้ว่าพ่อไปทำงาน ไปหาเงินมาให้ใช้ และพ่อก็รักก็ห่วงหนูมากด้วย เพียงแต่หนูยังเด็กใจคะ อยากได้รับการเอาอกเอาใจตามประสาลูกคนเดียว”

ได้ฟังอย่างนี้แล้วบุรีศรีก็ยิ้มพึงพอใจ เด็กที่รู้ตัวว่าเป็นเด็กนับว่ามีความเป็นผู้ใหญ่ในตนเพียงพอแล้ว “ถ้าอย่างนั้นระหว่างที่พ่อของเรายังไม่มา จะให้พี่ช่วยหรืออยากได้อะไรก็บอกมานะ ถ้าไม่เหลือปากว่าแรง พี่จะทำให้แทนท่าน” บุรีศรีอาสาด้วยน้ำใจ

“ซี! ใครเขาอยากให้ตัวมาเล่นบทพ่อกัน อย่างพี่ศรีนะเขาอยากให้เป็นอย่างอื่นต่างหาก”

“แหม” บุรีศรีกระแอมปรามเด็กหญิงที่ชอบพูดไกลลงคุคลอง แต่เด็กหญิงปรีชญาณหรือจะกลัว ดวงตาริเล็กพริบพราวไปด้วยความเจ้าเล่ห์เมื่อบอก “แน่! พี่ศรีคิดอะไรนะ เขากำลังจะบอกว่าอยากให้พี่ศรีเป็นบุรุษพยาบาล เป็นพี่เลี้ยงที่ปรึกษาแบบนี้ต่างหาก”

ฟังเด็กแกแฉดแฉไปน้ำซุุ่นๆ แล้วบุรีศรีก็ทั้งขำทั้งจุ่น แต่ไม่ยอมพูดให้เข้าตัวมากกว่านี้ จึงทำเสียงเข้มเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“นอนได้แล้ว” คนตัวโตกว่าว่าเมื่อคนป่วยกินยาไปกว่าชั่วโมงแล้วยังไม่ยอมพัก เตรียมพร้อมจะหาเรื่องชนได้ตลอด

“ไม่อยากนอน เมื่อเข้าตื่นเกือบเก้าโมง อาบน้ำแต่งตัวไม่ทันไรก็ต้องกินยาแล้วนอนใหม่ น่าเบื่อจะตาย” คำว่าเบื่อมาพร้อมกับอาการ

ยื่นริมฝีปากออก ทำให้บุรีศรีรอดเห็นใจไม่ได้ ฝ่ามือใหญ่ความลงใน
กระเป๋ าหาอุปกรณ์ชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่เตรียมไว้ใช้เล่นเกมในงานรับน้อง
ออกมา

“เฮ้ย...ไซวิเศษ สนใจหัดทำไหม”

เด็กหญิงมองอย่างไม่เชื่อถือนเลยสักนิด และไม่รอช้าที่จะเถียง
“ไซวิเศษที่ไหน เห็นกันอยู่ว่าไซโก่ อ้อ...ไม่ใช่ไซดิบ แต่เป็นเปลือกไซ
ต่างหาก”

บุรีศรีจุกดูเมื่อเด็กหญิงยื่นเปลือกไซคืนอย่างไม่ใส่ใจ มือใหญ่
จึงใจหมუნเปลือกไซให้เห็นรอยเจาะขนาดเล็ก “นี่ถึงความพิเศษของมัน
ส่องดูดีๆ สิ จะเห็นว่ามันมีพรวิเศษซ่อนอยู่”

“หือ?” เด็กหญิงเหล่ตามองอย่างไม่เชื่อถือนัก แต่พอบุรีศรี
พยักหน้ายืนยันก็ยอมเชื่อ ก็...พีร์ศรีนะไม่มีทางโกหกหรือก พุดเล่น
สักครั้งยังไม่เคย คิดแล้วเด็กหญิงปรีชญาณก็ส่องมองตามรอยเจาะ
ที่ว่า และพบว่าภายในมีกระดาษแผ่นเล็กม้วนอยู่

“พีร์ศรียัดกระดาษอะไรไว้ละ” ถามด้วย เขย่าด้วย เพื่อว่า
กระดาษที่ว่านั้นจะร่วงลงมา

“เฮ้! เบาๆ สิ ไซใบนี้พี่เตรียมไว้ให้น้องรหัสนะ” บุรีศรีว่าพลาง
ย้อแย้งคืน

“อ้าว...ไหนว่าจะให้หนู” เด็กหญิงว่าหน้าจ้ำ ในใจคิดขยำไซโก่
ใบนั้นไปเรียบร้อย มีอย่างที่ไหน เอาของที่เตรียมไว้ให้คนอื่นมาอวด
นิสัยไม่ดี!

“ไม่ได้บอกว่าจะให้ แต่ถามว่าอยากหัดทำไหม ถ้าจะทำ พี่ก็จะ
สอน”

สบแววตาจริงจังจริงใจของพี่ชายใจดีแล้วเด็กหญิงปรีชญาณก็
พยักหน้า อย่างน้อยการทำเปลือกไซวิเศษที่ว่าก็คงน่าสนุกกว่านอน
หลับตาแน่ๆ

...

จรรยาที่ถูกเด็กสาวใช้ให้ไปหาไขไก่มาให้ก็ได้ไขมาพร้อมสลิปฟอง บุริศร์สาธิตวิธีทำให้ปรีชญาณ์ดูก่อน โดยตั้งใจเขียนข้อความในกระดาษไม่ให้เธอเห็น ก่อนจะเร่งให้เธอทำไขวิเศษของตัวเองบ้าง ซึ่งเด็กหญิงปรีชญาณ์ที่มีทักษะด้านศิลปะเป็นอย่างดีก็ระบายสีออกมาได้สวยงามไม่แพ้คนสอน ระหว่างที่เธอกำลังรอให้สีแห้งนั่นเอง บุริศร์ก็ยื่นเปลือกไข่ที่เขาเพิ่งทำเสร็จให้

“อ้อ...นี่ของเรา” บอกและพยักหน้าซ้ำให้รู้ว่าให้จริงๆ

เธอรีบตะครุบไว้และล่ำลือลั๊กขอบคุณด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม “พี่ริศร์ อวยพรหนูว่าอะไรมังอะ” ถามพลาสสองดูกระดาษภายใน ทั้งๆ ที่ก็รู้ดีแล้วว่าไม่มีทางอ่านได้หรอก

บุริศร์ยิ้มขำอาการเห่อของเด็กหญิงก่อนบอก “อยากรู้ก็ตอกไข่สิ อ่านหนังสือออกไม่ใช่รี”

“ตอกไข่!” เด็กหญิงทวนคำเสียงดังแล้วก็ส่ายหน้าหวิว ดีหน้าบึ้งใส “เรื่องอะไร...เค้าทำลายของที่พี่ริศร์ทำให้ไม่ลงหรอก พี่ริศร์นั้นแหละบอกมาว่าเขียนว่าอะไร ถ้าไม่ยอมบอก หนูจะตอกไข่ของน้องรหัสพีแทน”

บุริศร์ส่ายหน้าระอาเมื่อเด็กหญิงไม่ได้แค้जू แต่คว้าเปลือกไข่ของ เขาไปเงื่อง่าเตรียมตอกจริงๆ และแม่คำอวยพรที่เขียนจะออกจากใจไม่ได้มีนัยซับซ้อน แต่การอวยพรกันต่อหน้าก็ทำเขาเขินพิลึก

“ตอกไปเสียก็สิ้นเรื่อง แล้วถ้าอยากได้ใหม่ พี่ทำให้อีกสองฟองเลยอ้อ”

“ไม่เอา...ขอบฟองนี้แล้ว และก็อย่างที่บอก หนูทำลายของที่พี่ริศร์ทำให้ไม่ลงหรอก พี่ริศร์อย่ามาต่อรอง บอกมาว่าเขียนอะไรไว้ บอกรักเขาละสิ ถึงได้เขินจนหูแดงเลยอะ” ปรีชญาณ์แซวขำๆ ตามประสาเด็กสาวที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง แต่อีกฝ่ายกลับไม่ขำด้วยแถม

ถลิ่งตาดูใส่

“เหลวไหล พี่เขียนอวยพรให้เราสุขภาพดี แข็งแรงไวๆ ต่างหาก รู้แล้วก็ช่วยทำให้คำอวยพรของพี่เป็นจริงด้วยการกินยาให้ตรงเวลาและนอนพักได้แล้ว”

เสียง ‘ซี’ ดังจากปากเล็กอย่างจงใจ กระนั้นนุริศร์ก็ได้เห็นวาคณป่วยจอมร้ายกาจยอมนอนโดยง่าย แน่แน่นอนว่าไขว้เศษของเขาถูกวางไว้เหนือศีรษะ โดยมีผ้าขนหนูผืนเล็กห่อหุ้มเป็นอย่างดี

ตลอดหนึ่งสัปดาห์เต็มที่มี ‘พีริศร์’ เป็นเพื่อนคุยและพี่ชายใจดี พี่เลี้ยงจรรยาและพยาบาลต่างเห็นพ้องกันว่าเด็กหญิงปรีชญาณ์เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น กล่าวคือยังคงเอาแต่ใจเหมือนเก่า แต่ฟังเหตุผลมากขึ้น ยอมเข้ารับการบำบัดอาการป่วย และยอมกินยาตามเวลา จะมีงอแงบ้างก็ตอนที่พีริศร์ของเธอไม่สนใจและไปช่วยดูแลผู้ป่วยคนอื่น ๆ

“มาซ้า”

แก้มป้องจากการพองลมเข้าไปทำให้นุริศร์เลิกคิ้ว แต่มีหรือที่คนดูอย่างเขาจะจ้อเด็กดี

“ไม่ต้องมาโยกโย้ ไป...ได้เวลาไปทำกายภาพบำบัดแล้ว และหลังจากทำกายภาพบำบัดแล้ว เราต้องมากินข้าวให้หมด”

เด็กหญิงเบ้หน้าเมื่อพูดถึงข้าวกลางวัน นอกจากจะสลัดข้าวเป็นบางครั้งแล้วเด็กหญิงยังไม่ชอบกินอาหารจืดๆ ของโรงพยาบาลนัก “ข้าวอีกแล้ว ใจคอพีริศร์จะขุนให้เป็นหมูหรือไง ไม่เอาละ หนูไม่อยากทำกายภาพบำบัดและไม่อยากกินข้าวด้วย”

นุริศร์กลั้นยิ้มไว้เมื่อเห็นหน้าอง้าและอาการปากย่นของเด็กหญิง แสร้งทำที่ซึ่งขังและเสียงเข้มใส่เหมือนทุกครั้ง “คนป่วยไม่มีสิทธิ์บ่น ปายวันนี้เรานัดกันไว้ว่าจะทำข้อสอบสอบเทียบ ม. 3 จำได้ไหม”

ฟังโปรแกรมเหตุโหดของบุรีศรีแล้วเด็กหญิงปรีชญาณก็ทำหน้าที่ ตัดพ้อให้ได้ยินว่า “พี่ศรีโหดกับทุกคนอย่างนี้หรือเปล่าเนี่ย”

บุรีศรีหัวเราะหึๆ ก่อนบอก “เรียกว่าเข้มงวดกับทุกคนและทุกอย่างนั่นละ แต่ต้องทั้งบ่นและดูมากเป็นพิเศษเนี่ยมีเราคนเดียว”

ใบหน้าจ๋อยของเด็กหญิงกลายเป็นรอยยิ้มกระจ่างตา และไม่ทันให้บุรีศรีได้ไหวตัว มือบางเฉียบของเด็กหญิงที่น้ำหนักตัวเพียงสามสิบห้ากิโลกรัมก็ยื่นถึงแก้มพี่ศรีและบีบ “พี่ศรีน่ารักอะ โอเค ขอแค่ได้เป็นคนพิเศษของพี่ศรี จะดูจะว่าอย่างไร หนูก็ยอมละ ไปคะ จะให้ทำอะไรก่อนว่ามาเลย”

บุรีศรีส่ายหน้า ทั้งขำ ทั้งระอา ไม่เก็บเอาคำของเด็กไปถือสา คิดเพียงว่าเป็นเรื่องราวสนุกสนานในช่วงปิดเทอมเท่านั้น แต่เด็กหญิงปรีชญาณเหมายว่าตนเองเป็นคนพิเศษของบุรีศรีนับแต่นั้น

เวลาแสนพิเศษมักจะสั้นและรวดเร็วเสมอ เพราะหลังจาก รับยาต่อเนื่องและทำกายภาพบำบัดสม่ำเสมอ ร่างกายปรีชญาณที่อ่อนเปลี้ยก็กลับมาแข็งแรงมากขึ้น อาการดีวันดีคืนจนแพทย์อนุญาตให้กลับบ้าน แต่กลายเป็นว่าเด็กหญิงปรีชญาณต้องดิ่งไม่ยอมกลับ อ้างว่าอยู่บ้านแล้วแรงใจไม่ดีเท่าอยู่โรงพยาบาล ร้อนถึงบุรีศรีต้องเข้ามาเกลี้ยกล่อม

“ทำไมไม่กลับบ้าน ไม่คิดถึงบ้าน ไม่คิดถึงเพื่อนที่โรงเรียนหรือไง” บุรีศรีว่า ทำหน้าที่ไม่ถูกนักกับการถูกเรียกตัวมาด่วนเพราะทั้งหมดและพยาบาลต้องการความช่วยเหลือ

“คิดถึง...แต่คิดถึงพี่ศรีมากกว่า ไปอยู่บ้านแล้วก็จะไม่ได้เจอกับพี่ศรีนะสิ” เด็กหญิงปรีชญาณว่าหน้าตาเฉย ตื้อตาใสจนบุรีศรีจ้ำจ๋ออยากจะหาก้านมะยมแถวนั้นมาหวดสักสามที แต่เพราะทำไม่ได้จึงจำต้องใช้น้ำเย็นเข้าลูบ

“ทำไมจะไม่ได้เจอ ฐิใหม่ คนที่ทำดีต่อกันไว้ ผลบุญก็จะเกื้อหนุนให้ได้พบ ให้มีวาสนาต่อกันอยู่เรื่อยๆ นั่นแหละ ไม่ชาตินี้ก็ชาติหน้า”

เด็กหญิงปริศนาถามหน้าแบ้ใส่คำว่า ‘ชาติหน้า’ เบรกโดยไม่เกรงใจคนที่ตั้งท่าจะถือกัณฑ์เทศน์ “หนูไม่ได้อยากเจอพี่ชาติหน้า หนูอยากมีวาสนาร่วมกับพี่ในชาตินี้”

บุริศร์กลืนน้ำลายลงคอดัง ‘อึก’ เริ่มหมดคำแย้ง แต่เสียงหัวเราะคิกขิงของเพื่อนสนิทกับเสียงซุบซิบของพยาบาลทำให้บุริศร์ฮึดอีกหนึ่งครั้ง เรื่องอะไรจะปล่อยให้เด็กตัวเท่าเมี่ยงไล่ต้อนเอาได้

“อยากเจอพี่ชาตินี้ก็ต้องเร่งทำบุญ และบุญเรื่องแรกที่เราควรทำก็คือการทำให้คุณพ่อสบายใจ ทำตามที่ท่านปรารถนา เห็นคุณพยาบาลแล้วว่าน้องควรกลับบ้านตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่ก็ดื้อไม่ยอมกลับบ้าน ไม่รู้หรือว่าทำให้พ่อแม่ไม่สบายใจถือเป็นบาป”

เด็กหญิงปริศนาถึ้อ แต่ไม่โง่ ในเมื่อดูท่าแล้วว่า ‘พีริศร์’ คงไม่ยอมอ่อนข้อให้เธอแน่ เธอก็จำต้องยอมรับวาสนาที่เชื่อว่า แต่ไม่รอถึงชาติหน้าแน่นอน

“ก็ได้ค่ะ หนูจะกลับบ้าน จะเป็นเด็กดี จะเร่งทำบุญเพื่อให้เรามีวาสนาต่อกัน” ร่ายยาวก่อนจะยืมตาไ้พร้อมแบมือ “ว่าแต่...พี่ไม่มีเบอร์โทรศัฟท์ให้หนูไว้หนอยหรือคะ แบบว่า...เผื่อวาสนามันซ้ำ จะได้ฟุ้งสายเคเบิลไปก่อน”

ถ้าไม่คิดว่ามีผู้ชมร่วมรับฟังด้านหลังจำนวนมาก บุริศร์คงเขกหน้าผากยายเด็กเปียไปสักหน แต่เมื่อทำไม่ได้และทำไม่ลง จึงเลือกทำหน้าหนึ่งบอกไปตามตรงว่า “พี่ไม่มีใช้หรือโทรศัฟท์ที่เราว่า ยังเรียนอยู่จึงไม่เห็นความสำคัญที่จะพก เอาละ หมดเรื่องแล้วพี่ไปก่อน แล้วเจอกันนะหนูเปีย”

บอกจบ ‘พีริศร์’ ก็เดินคุ่มแทรกตัวหายไป ปล่อยให้เด็กหญิง

ปรีชาญาณหรือเรียกว่าซ้ำๆ ก่อนจะตั้งสติและลือกตัวเพื่อนสนิทของบุริศร์
ที่เห็นไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ แทน แน่แน่นอนว่าเด็กหญิงปรีชาญาณ
ไม่ได้ข้อมูลใดๆ เพิ่ม นอกจากรู้ว่า ‘พีริศร์ของเธอ’ มีชื่อจริงนามสกุล
จริงว่าอย่างไร รู้และจำขึ้นใจเพราะเชื่อมั่นว่าจะสืบหาทุกอย่างต่อจาก
นี้ได้จากเทพเจ้าภูเกิล

ความรักเป็นเรื่องของหัวใจที่ต้องให้สมองบงการ

สี่ปีก่อน

บุริศร์ เกษมราช เริ่มต้นชีวิตการทำงานในตำแหน่งซูเปอร์ไวเซอร์ และเพียงสองปีหลังจากนั้นก็ได้รับตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายผลิต ก่อนจะได้รับการย้ายตำแหน่งไปเป็นผู้จัดการฝ่ายวางแผนการผลิตในอีกสามปีถัดมา ถ้าเป็นคนอื่นที่กราฟความก้าวหน้าในอาชีพการทำงานพุ่งสูงรวดเร็วอย่างนี้ พวกเขาคงทั้งภาคภูมิใจและตระหนงในตนเอง แต่เรื่องเหล่านี้เล็กน้อยเหลือเกินในชีวิตบุริศร์ เล็กน้อยมากๆ เมื่อเทียบกับความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่กำลังเตรียมการอยู่

ผู้ชายอายุยี่สิบแปดปีคนอื่นอาจวางแผนการใช้ชีวิตว่าจะเสเพล อีกลักสี่ห้าปี ก่อนจะเฟ้นหาผู้หญิงดีๆ มาเป็นศรีภรรยา มีลูกสักสองคน และแอบมีกิ๊กอีกลักสาม สี่ หรือห้าคน บ้างก็วางแผนชีวิตครอบครัวไว้เลยว่าชีวิตนี้ต้องโสดเสมอ เทียบท้องย่ำราตรีทุกคืน เอดส์ ซิฟิลิส กามโรค หรือโรคภัยร้ายแรงจากการดื่มถือเป็นก๊ฟเวาเซอร์จากพระเจ้า หรือร้ายที่สุดก็คือผู้ชายจำพวกที่ไม่ได้วางแผนอะไรในชีวิตสักอย่าง แต่กลับถูกจับแต่งงานอย่างเร่งด่วนในข้อหามีลูกมีเมียโดยประมาท แต่บุริศร์เป็นผู้ชายที่มีเป้าหมายชีวิตต่างออกไป เขาตั้งมั่นอย่างแน่วแน่ว่าจะปฏิบัติธรรมเพื่อค้นพบความสุขอันแท้จริง

ครั้งหนึ่งบุริศร์เคยเปรียบกับมารดาว่า “แม่ครับ ถ้าริศร์จะบวช แม่อยู่คนเดียวได้ไหม”

คุณบงกช มารดาของบุริศร์รับรู้มาตลอดว่าลูกชายมีความสนใจใคร่รู้ในหลักธรรม และต้องการอุทิศตนเพื่อศาสนา แต่ความเห็นแก่ตัวของคนเป็นแม่ก็ทำให้ท่านอดไม่ได้ที่จะรังไว้ “ถ้าริศร์จะให้แม่อยู่ แม่ก็อยู่ได้ แต่มีริศร์อยู่ด้วยกันอย่างนี้น่าจะดีกว่า”

คำตอบของมารดาทำให้บุริศร์รู้ว่าเขาไม่อาจบวชได้ เพราะความ “ห่วง” ในใจจะดึงให้จิตไม่สงบ กระนั้นก็ยังไม่วายเกลี้ยกล่อม “ผมออกบวชนะแม่ ไม่ได้หนีหายไปไหน เรายังติดต่อกันได้เหมือนเดิม”

“ไม่เหมือนหอรกิริศร์ อย่างน้อย...ถ้าริศร์บวชแล้ว แม่ก็ไม่สามารถกอดริศร์ได้อีก” เสียงสั่นเครือของมารดาทำให้บุริศร์ยกเลิกบทสนทนาที่เหลือทั้งหมด แต่ความตั้งใจดีที่มีไม่มอดลงง่ายๆ

บุริศร์ไม่ใช่คนรั้มมะรั้มโมมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย เพิ่งมาเริ่มสนใจใฝ่รู้เมื่อครั้งบวชเป็นภิกษุ ตอนนั้นบุริศร์มีโอกาสบวชในวัดที่มีชื่อด้านวิปัสสนากรรมฐาน และพระอาจารย์ที่ดูแลเขาก็เป็นพระที่เข้มงวดวินัยของสงฆ์ ทำให้บุริศร์มีโอกาสศึกษาพระธรรมอย่างถ่องแท้ ระยะเวลาสามเดือนที่ได้อยู่ในเพศสมณะ บุริศร์ไม่รู้สึกรุ่มร้อนกระวนกระวายดังเช่นเพื่อนคนอื่น ในทางตรงกันข้ามบุริศร์รู้สึกถึงความสงบ ความร่มรื่น สุขกายสบายใจ และชื่นชมในกิจวัตรอันเรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยปัญญาของสงฆ์ หากไม่ติดว่ามารดาของเขาไม่มีญาติสนิทที่ไหนอีก นอกจากตัวเขาเอง บุริศร์คงตัดสินใจบวชไม่ลังไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

คนใกล้ชิดสนิทสนมกับเขาจะรู้ว่าบุริศร์ถือศีลแปดในวันพระ และถ้าไม่ต้องออกไปประชุมนอกสถานที่ เขาก็มักกินมังสวิวัตินในวันพระด้วย บุริศร์รู้ตัวดีว่าพฤติกรรมเคร่งศาสนาของเขาทำให้ห่างเหินจากเพื่อนฝูงไปทุกที หลายคนเบื่อบุริศร์ที่เขาปฏิเสธการออกเที่ยวเตร่ยามราตรี และบางคนก็รำคาญที่เขาชักชวนไปเข้าร่วมกิจกรรม

วิปัสสนากรรมฐาน แต่ถึงเป็นอย่างนั้น บุริศร์ก็ยังปฏิบัติในหนทาง
ที่เชื่อ หนทางที่เขาศรัทธาต่อไป

“เสาร์หน้ามีนัดเลี้ยงรุ่น แกจะไปด้วยกันหรือเปล่า” ศิวซ์ซึ่งเป็น
เพื่อนสนิทเอ่ยถามในวันหนึ่ง

“เสาร์หน้าหรือ” บุริศร์มองปฏิทินตั้งโต๊ะแล้วส่ายหน้า “คงไม่ได้
...เรานัดกับพีที่ชมรมว่าจะไปร่วมทำบุญล้างป่าช้า”

“เฮ้ย...เห็นผีดีกว่าเพื่อนได้ไงวะ ไปด้วยกันเถอะนะ ไอ้พวกนั้น
บ่นอยากเจอแกกันทุกคนเลยนะ” ศิวซ์เข้าขำๆ และประโยคเย้าแหย่ก็
ทำให้บุริศร์ยิ้มออกมา

“เอาอย่างนี้...ถ้าพวกแกอยากเจอเราจริง เราก็ขอเชิญไปทำบุญ
ล้างป่าช้าร่วมกัน ถือว่าสร้างบุญบารมีเอาไว้เพื่อให้ชาติหน้าได้กลับ
มาเกิดเป็นเพื่อนกันอีก”

แทนที่เพื่อนจะเห็นดีเห็นงามด้วย บุริศร์กลับเห็นว่าศิวซ์ขมมี
ท่อมหัวแล้วกล่าวคำอนุโมทนาจิต

“สาธุ”

เมื่อใช้สุราและการสังสรรค์มาล่อเขาออกจากถ้าไม่ได้ ศิวซ์ก็
เปลี่ยนแผนใหม่อีกครั้ง “ไอริศร์ น้องขนมก็ไปด้วยนะเว้ย” ขนมหรือ
ขจิตาเป็นน้องรหัสคนสวยของศิวซ์ที่บุริศร์เคยปล้มถึงขั้นเก็บไปเพื่อเมื่อ
สมัยปีสอง แต่ด้วยความที่ขนมเป็นถึงดาวคณะ มีผู้ชายมารายล้อม
มากมาย เธอจึงไม่เคยสนใจผู้ชายธรรมดาอย่างเขาสักนิด

“เออ...ฝากแกไปบอกบุญน้องด้วย”

คำตอบไม่แยแสของบุริศร์ทำเอาศิวซ์ทำหน้ามึน ถึงขั้นไม่สนใจ
ผู้หญิงอย่างนี้เรียกว่าอาการหนักได้ไหมนะ

“ไม่สนใจจะไปเจอจริงๆ เหรอ ตอนนี้น้องเขาโสดแล้วนะ...เห็น
ว่าเพิ่งเลิกกับแฟน และต้องการคนตามใจอย่างแรงด่วน”

ได้ผล...คำบอกเล่าของศิวซ์ทำให้บุริศร์เงยหน้าจากหนังสือ

ธรรมชาติที่ถืออยู่เสียที่

ดิฉันมองร่างสูงของเพื่อนที่เดินไปที่เครื่องเสียงแล้วกระหึ่ม ยิ้มย่องในใจ ‘จิ๋วหรือจะสู้ G...Girl’

บุริศร์เดินกลับมาอีกครั้งพร้อมยื่นบางสิ่งให้ “ฝากไปให้ห้องด้วย และฝากบอกว่าเราเป็นกำลังใจให้”

ดิฉันมองซีดี ‘เสียงแห่งธรรม’ ในมือองงๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้น สบตาไปกับเพื่อนรัก

บุริศร์ยิ้มให้เพื่อนแล้วบอกด้วยใจจริงที่รุ่มเย็นเป็นสุขของเขาว่า “รัก โลก โกรธ หลง เป็นเพียงสิ่งที่จิตปรุงแต่งขึ้นมาเท่านั้น เราหวังว่าคนฉลาดอย่างน้อยคงรู้ความจริงข้อนี้และรังสติกกลับมาได้ โดยไว ส่วนแก...” บุริศร์ยิ้มในหน้าเมื่อบอกต่อว่า “เราไม่ได้เพี้ยนหรือบ้า เราปกติดี เพียงแต่เป้าหมายในชีวิตของเราเปลี่ยนไปแล้ว”

บุริศร์รู้ตัวดีว่าเขายังไม่บรรลุโสดาบัน และยังเป็นชาย ขาตรีที่ลุ่มหลงในกิเลสได้ง่าย ดังนั้นหนทางใดที่เป็นการตัดไฟแต่ต้นลมได้ บุริศร์จะพึงกระทำในเส้นทางนั้น โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง

“คุณบุริศร์คะ คุณหนึ่งโทร. มาชวนออกไปพบชัชพลหลายเออร์ด้วยกันคะ” คุณเสมียนควบตำแหน่งเลขานุการ หน้าห้องกระซิบกระซาบในขณะที่มือป้องไม่ให้เสียงลอดโทรศัพท์ไป

บุริศร์สบดวงตาพราวระยับของคุณเสมียนวัยสี่สิบห้าที่เพียรเป็นแม่สื่อแล้วก็นึกปลงในใจก่อนตอบเสียงเรียบ “ฝากแจ้งคุณหนึ่งด้วยว่าผมไม่สะดวก กำลังเร่งเตรียมข้อมูลเข้าประชุม ขอขอบคุณครับ” พุดจบก็ก้มหน้าก้มตาอยู่กับกองเอกสารต่อ ไม่ใยดีว่าคุณเสมียนจะบอกกล่าวฝ่ายนั้นอย่างไรบ้าง จนคุณเสมียนอดรนทนไม่ได้ ต้องออกหน้าแทนหนึ่งลดตาเหมือนทุกครั้ง

“คุณหนึ่งฝากบอกว่าจะซื้อขนมมาฝากคะ” บอกแล้วคุณเสมียน

ก็อมยิ้มด้วยความคาดหวัง เธอเชื่อว่าหนึ่งลดาเป็นหญิงสาวที่เพียบพร้อมทุกด้าน ไม่ว่าจะป็นหน้าที่การงานที่เป็นถึงผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อหรือฐานะอันมั่งคั่ง หากบุริศร์แต่งงานด้วยจะเรียกว่าหนูตกถังข้าวสารก็ยิ่งได้

“คุณบุริศร์นี่ก็เนื้อหอมไม่เบาอะคะ สาวๆ ทั้งในฝ่ายนอกฝ่ายปลื้มคุณบุริศร์ตั้งหลายคน คุณจี หัวหน้าฝ่ายคิเวอ์ก็ชื่นชมในตัวคุณบุริศร์มาก” เมื่อพูดถึงสาวเปรี้ยวอย่างหนึ่งลดาแล้วบุริศร์ไม่ให้ความสนใจ คุณเสมียนก็เปลี่ยนมาเอ่ยถึงจิววรรณ สาวเทคนก่ของบริษัทที่อยู่ฝ่าย Quality Assurance (QA) ซึ่งดูแลการจัดทำระบบประกันคุณภาพของกระบวนการผลิต เพื่อให้ลูกค้าและผู้บริโภคมั่นใจในสินค้าและบริการ

“ครับ” แต่บุริศร์ก็ยังเป็นบุริศร์ เขาเพียงตอบรับสั้นๆ จิตใจจดจ่ออยู่กับงานเช่นทุกครั้ง จนคุณเสมียนชักจะหมั่นได้

“คุณบุริศร์อาจไม่รู้ตัว...แต่มาดนิ่งๆ เฉยๆ อย่างคุณบุริศร์นี่ละคะ สเปกสาวฯ ดีนัก ไม่แปลกใจบ้างหรือคะว่าทำไมลิปต์ที่คุณบุริศร์ขึ้นตอนเช้าถึงแน่นทุกวัน”

“หรือครับ” บุริศร์ตอบรับพลางตรวจสอบตัวเลขสต็อกวัตถุดิบเทียบกับประมาณการยอดขาย เก็บถ้อยคำของคุณเสมียนมาใส่ใจเพียงแค่ว่า เธอเป็นคนช่างสังเกตและช่างจินตนาการ เขามาถึงที่ทำงานเวลาเจ็ดโมงครึ่งจึงไม่แปลกที่คนอื่นๆ จะมาในเวลาไล่เลี่ยกันที่คนในลิปต์แน่นเป็นเพราะพนักงานต่างต้องการเข้าออฟฟิศให้ทันเวลาเท่านั้น ไม่ใช่เพราะเขาหรรอก

อาการเฉยเมยไม่ใส่ใจของบุริศร์ทำให้คุณเสมียนเริ่มมีอาการมึนโมโหกรุ่นๆ กวาดตามองชายหนุ่มแล้วก็อดคิดอกุศลไม่ได้ ‘เอ...หรือจะไม่ชอบผู้หญิง’ ซึ่งเพราะคิดอย่างนี้คุณเสมียนจึงอาจหาญแยงปากก้าจากมือของบุริศร์

“พี่ไม่ได้พูดเรื่อยเปื่อยนะคะ แต่พูดจากที่เห็น จากที่ได้ยินมา ถ้าคุณริศร์ไม่เชื่อก็ลองสังเกตนักศึกษาฝึกงานคนนี้ดูคะ เธอเดินผ่านห้องเราวันละสิบหนเป็นอย่างต่ำ และมักจะมองหาแต่คุณริศร์”

บุริศร์เงยหน้ามองคุณเสมียนอย่างอ่อนอกอ่อนใจ แต่นอกจากจะไม่กริ่งเกรงกันแล้ว คุณเสมียนยังพยักพยิตให้บุริศร์มองออกไปนอกห้อง เพื่อจะพบกับร่างสมส่วนของนักศึกษาสาวคนหนึ่ง เพราะหันไปช้า บุริศร์จึงไม่ทันได้เห็นหน้า เห็นเพียงเรือนผมยาวสลวยสีน้ำตาลที่ทิ้งตัวอย่างมีน้ำหนัก ซึ่งนั่นทำให้คุณเสมียนถอนหายใจตั้งเฮือกอย่างขัดอกขัดใจ

“ขอคืนสอผมคืนด้วยครับ” บุริศร์แบมือขอพลาถยืมใจดีให้คุณเสมียนดังเช่นทุกครั้ง แต่คำพูดต่อจากนั้นทำให้คุณเสมียนรู้ตัวว่าเธอจะไม่รู้จักคำว่า ‘ว่าง’ ไปอีกนาน

“พี่เพียงเปิดไดรฟ์กลางแล้วนำข้อมูลยอดขายย้อนหลังสามปีมาใส่ในไฟล์เอ็กเซลนั้นะครับ ผมทำตัวอย่างเอาไว้แล้ว แต่ถ้าสงสัยก็เดินมาถามได้ ส่วนยอดสต็อกวัตถุดิบของสปีดาहीं วานพี่เพียงนัดทางบัญชีไปสอบทวนนับร่วมกันที่ครับ อ้อ! ฝากรวบรวมโคเซ็นจากทุกคนในแผนก ส่งภายในศุกร์นี้ด้วย ของพี่เพียงผมจำได้ว่าเดือนที่แล้วส่งไม่ครบ ฉะนั้นทบรวมเดือนนี้เป็นสามเรื่องนะครับ” เขาพูดถึงโคเซ็นกิจกรรมที่องค์กรสนับสนุนให้พนักงานเสนอแนวคิดเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงกระบวนการทำงาน มุ่งเน้นไปที่การลด เลิก และเปลี่ยน โดยมุ่งหวังให้งานเร็วขึ้น สูญเสียน้อยลง และเพิ่มผลผลิต

บุริศร์ยิ้มอ่อนโยนให้คุณเสมียนที่ทำหน้าอง้า วันนี้เธออาจไม่พอใจเขาที่สั่งงานเสียมากมาย แต่บุริศร์เชื่อว่างานที่มอบหมายไปจะช่วยพัฒนาทักษะความรู้ของคุณเสมียน และช่วยให้เธอห่างไกลจากวงนินทา เพราะการนินทานั้น ความทุกข์มิใช่อยู่ที่ผู้ถูกนินทา แต่อยู่กับคนนินทาว่าร้ายผู้อื่น

ความเพียรสร้างระยะห่างต่ออดีตของบุริศร์ประสบผล
สำเร็จดีเรื่อยมา จนกระทั่งมีหญิงสาวปริศนาโทรศัพท์หาเขา โดยระบุ
ฐานะว่าขอสนทนากับเขาทุกวันเป็นเวลาหนึ่งเดือน

“สวัสดีค่ะ ขอสายคุณบุริศร์ค่ะ”

เสียงหวานใสที่ได้ยินทำให้บุริศร์เลิกคิดอย่างแปลกใจ ใครโทร.
มาหาเขาในยามวิกาลอย่างนี้

“สวัสดีครับ ผมบุริศร์ครับ” บุริศร์ขานรับตอบ ก็มองเบอร์
โทรศัพท์เมื่อจะนึกออกว่าใครโทร. มา อึดใจหนึ่งจึงได้ยินเสียงสั้นพรวา
ถามคล้ายคนขาดความมั่นใจ

“สะดวกคุยไหมคะ”

“ครับ ติดต่อจากไหนครับ” บุริศร์คิดว่าปลายสายโทร. มาเรื่อง
งาน เพราะนอกจากงาน ครอบครัว และเพื่อนพี่น้องในชมรมกล้าพันธุ์
บุญแล้ว บุริศร์ก็ไม่ได้ติดต่อกับผู้หญิงคนไหนอีก

“ฉัน...เอ่อ ฉันโทร. มาหาคุณเพราะอยากคุยด้วยค่ะ” คนพูด
ตะกุกตะกักตอนต้นก่อนจะพูดเร็วปรืดตอนปลาย กระนั้นบุริศร์ก็ยัง
คิดว่าวัตถุประสงค์ของคนที่โทร. มาคือเรื่องงาน

“ได้ครับ แต่ช่วยบอกหน่อยว่าคุณโทร. จากที่ไหน บริษัทอะไร
หรือใครแนะนำมา”

“ฉัน...ไม่ได้โทร. มาเรื่องงานค่ะ ไม่ใช่ประกันชีวิต และก็ไม่ได้
ชวนทำธุรกิจขายตรงค่ะ”

คำอธิบายนั้นทำให้บุริศร์ยิ้มขึ้นกับโทรศัพท์ แต่เสียงที่กรอกไป
ยังคงราบเรียบเคร่งขรึม “ถ้าอย่างนั้น...คุณโทร. หาผมทำไมครับ”

“ฉัน...ฉันอยากรู้จักคุณค่ะ และก็อยากให้คุณได้รู้จักฉันด้วย”

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จัก คุณชื่ออะไรครับ” ปลายสายเงียบไปนาน
จนบุริศร์ต้องก้มดูหน้าจอโทรศัพท์ว่าอีกฝ่ายยังคงอยู่ในสายหรือไม่
และคำตอบที่ได้ก็ทำให้บุริศร์งงหนักกว่าเก่า

“ฉันไม่บอกได้ไหมคะ คือ...ฉันมาดีนะคะ แต่ไม่สะดวกจะบอก
ชื่อจริงๆ”

น้ำเสียงแผ่วหิววนั้นทำให้บุริศร์รับรู้ได้ถึงความประหม่าของอีก
ฝ่าย และน่าแปลกที่ความประหม่านั้นคล้ายจะแผ่กระจายมาถึงเขาด้วย
“ไหนว่าอยากให้ผมรู้จักคุณไง ถ้าไม่รู้ชื่ออีกันจะเรียกว่ารู้จักได้รึ”

“ถ้ารู้จักของคุณคือการรู้จักชื่อ ฉันจะหาสักชื่อก็ได้ค่ะ แต่...ฉัน
อยากให้คุณรู้จักนิสัยใจคอของฉันผ่านการสนทนาค่ะ ถ้าเป็นไปได้ ฉัน
อยากขอเวลาวันละสิบห้านาทีให้เราได้ทำความรู้จักกัน”

บุริศร์เข้าใจเจตนาของอีกฝ่าย แต่ก็มั่นคงต่อความรู้สึกของ
ตนเองเช่นกัน สิบห้านาทีของเธออาจไม่ได้ยาวนาน แต่สิบห้านาที
สำหรับเขาทำประโยชน์ได้อีกมากมาย “แล้วผมจะได้อะไรจากเรื่องนี้
ล่ะ”

เสียงร้อง ‘เยส’ เบาๆ ทำให้บุริศร์นึกภาพออกว่าปลายสายกำลัง
ดีใจ เพราะรู้ว่าคำตอบของเขาจะสร้างความสุขชั่วครู่ชั่วคราวให้เธอได้
นั่นละบุริศร์จึงยอมสละเวลาส่วนตัวของตัวเอง

“อย่างน้อยก็ได้เพื่อนคุยค่ะ ฉันรับรองว่า...ฉันเป็นคู่สนทนาที่ดี”

ฟังเสียงใสโอ้นั้นๆ แล้วบุริศร์ก็ยิ้มขึ้น คาดเดาว่าอีกฝ่ายน่าจะ
ยังอยู่ในวัยเรียนหรือไม่ก็เพิ่งเรียนจบ

“แล้วอย่างมากล่ะ” บุริศร์ห้ามปากตัวเองไม่ทันจริงๆ ตอนที่
ถามออกไป และกลายเป็นสร้างความประดักประเดิดให้ตัวเองเสียเอง
เมื่อเสียงใสตอบกลับมาว่า

“สุดแล้วแต่ใจของคุณ”

“สะดวกคุยไหมคะ”

ทันทีที่บุริศร์กดรับสาย เจ้าของเสียงใสจะถามอย่างมีมารยาท
ทุกครั้ง ทำให้คนใจอ่อนอย่างเขาอดเห็นใจเธอไม่ได้ อย่างน้อยครั้งหนึ่ง

เขาก็เคยอยู่ในสถานะแอบชอบใครคนหนึ่ง

“ครับ”

“วันนี้จะเริ่มนั่งสมาธิที่โมงคะ”

น้ำเสียงคนถามที่เต็มไปด้วยความเกรงอกเกรงใจนั้นทำให้บุริศร์อมยิ้ม เมื่อวานเธอโทรศัพท์มาขณะที่เขากำลังนั่งสมาธิ เขาจึงไม่ได้รับสาย แล้วเมื่อโทร. กลับหาเธอพร้อมแจ้งว่าเขากำลังนั่งสมาธิอยู่ เธอก็ขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ ก่อนจะขอวางสายไปทันที

“ต่อไปผมจะเริ่มนั่งสมาธิตอนสามทุ่มครึ่ง” อะโรวางอย่างทำให้บุริศร์ตบออกไปอย่างนั้น และคงทำให้เธอพอใจเพราะเขาได้ยินเธอหัวเราะเบาๆ แล้วบอกว่า

“ขอบคุณนะคะ...สำหรับโอกาส”

“ครับ” บุริศร์ตอบรับสั้นๆ เป็นการประหยัดทั้งถ้อยคำและคาดหวังให้เธอเบื่อหน่ายความเฉยชาของเขา แต่เธอก็ไม่เป็นอย่างนั้น หญิงสาวปริศนาคนนี้มีวิธีการพูดคุยชักถามที่ทำให้เขาต้องเปิดปากพูดมากกว่าปกติ ที่สำคัญคือการพูดคุยกับเธอไม่น่าเบื่ออย่างที่คิด

เสียงหัวเราะและการแลกเปลี่ยนความเห็นด้านปรัชญาของเธอทำให้เขาเพลิดเพลินไม่น้อย แม้หญิงสาวจะไม่ใช่นักเครื่องศาสดา และค่อนข้างมีความเห็นแตกต่างกับเขาตามประสาคนห่างวัด แต่เธอก็เป็นคนมองโลกในแง่ดีคนหนึ่ง

“เคยฟังเรื่องมวลวิกฤติ หรือ Critical mass ไหม” บุริศร์ถามเธอในวันหนึ่ง หลังจากที่ทั้งสองคุยเรื่องทั่วๆ ไปและประวัติชีวิตจนหมดแล้ว

“ไม่เคยคะ”

บุริศร์ไม่แปลกใจเลยที่เธอตอบอย่างนี้ เพราะเพื่อนๆ เขาทุกคนก็ไม่รู้จัก และทุกคนก็มักรำคาญที่เขาพรั้าพูดแต่เรื่องพวกนี้ บางที... หัวข้อการสนทนานี้อาจทำให้เธอนึกเบื่อก็ได้

“แต่ไม่เคยก็ใช้ว่าไม่อยากฟังนะคะ มันคืออะไรคะ มวลวิฤติ
ที่ว่า” คนเสียงใสถามเอาใจ

“มวลวิฤติคือข้อสรุปของการศึกษาพฤติกรรมของนักวิจัยชาว
ญี่ปุ่น โดยเขาทดลองนำเม็ดข้าวโพดไปโยนให้ลิงที่อยู่บนเกาะ วันแรกๆ
ลิงทุกตัวก็กินเม็ดข้าวโพดที่เปื้อนทรายแล้วค่อยคายทรายทิ้ง หลายวัน
ต่อมาก็เริ่มมีลิงที่เอาเม็ดข้าวโพดไปล้างน้ำก่อนกิน แต่ก็ยังมีลิงที่กิน
ทั้งที่มีทรายเปื้อน นานวันผ่านไปจำนวนลิงที่เอาเม็ดข้าวโพดไปล้างน้ำ
ก็มากขึ้น จนเมื่อลิงตัวหนึ่งนำแอปเปิลไปล้างน้ำ ลิงทุกตัวก็ทำตามกัน
ทั้งหมด ปรากฏการณ์นี้คือการเปลี่ยนจากปริมาณเป็นคุณภาพ”

“อืม...แล้วที่มวิจัยเขาจะได้อะไรจากการศึกษาพฤติกรรมนี้คะ
หรือว่าเขาผลิตเม็ดข้าวโพดผิวลื่นที่ทรายไม่เกาะได้”

บางทีคำถามไร้สาระของเธอก็ทำให้บุริศร์ทั้งขำและอ่อนใจ แต่
เขาก็ตอบด้วยความใจเย็นว่า “พฤติกรรมนี้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับ
พฤติกรรมทำตามอย่างกันของมนุษย์เราครับ นักวิจัยพบว่าเมื่อสังคม
เกิดภาวะมวลวิฤติขึ้นมา คนในสังคมจะตัดสินใจเปลี่ยนตามคนหมู่
มาก ข้อมูลนี้ทำให้หลายหน่วยงานนำไปใช้ในการประชาสัมพันธ์
รณรงค์หรือสร้างกระแสเพื่อให้พฤติกรรมของคนเปลี่ยน”

“เหมือนอย่างแฟชั่น หรือพฤติกรรมกินดื่มอะไรคะ”

บุริศร์ฟังแล้วอมยิ้ม อย่างน้อยเธอก็รู้จักเปรียบเทียบกับเรื่องใกล้
ตัว “ครับ และในส่วนของผมคือการหาแนวร่วมทำดี ทำประโยชน์ต่อ
สังคมโดยมีความคาดหวังว่าเมล็ดพันธุ์ความดีของเราจะมากพอที่จะ
ถึงมวลวิฤติจนคนทุกคนในสังคมเปลี่ยนมาทำความดี”

“น่าสนใจดีนะคะ อยากเห็นจังว่าคนที่เปื้อนมวลวิฤติจะหน้าตา
เป็นอย่างไร”

เสียงหัวเราะคิกเบาๆ นั้นทำให้บุริศร์รู้ทันว่าเธอคิดถึงลิงอยู่แน่ๆ
แต่ไม่ทันได้ถาม เธอก็เอ่ยถามเสียงใสว่า

“การโน้มน้าวให้คนเปลี่ยนรสนิยมการกินอยู่ใช้เวลาไม่นาน คนก็เปลี่ยนตามโดยง่าย แต่น่าแปลกว่า เรื่องพื้นฐานอย่างการ ‘ทำดี’ ที่ต่างก็เล่าเรียนมาและถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เยาว์วัย คนกลับเลือกจะเชื่อว่าการทำดีคือการก่อสร้างโบสถ์สร้างวัด บริจาคเงินทองสิ่งของเท่านั้น ทั้งที่นิสัยคนไทยเอื้อต่อการทำดีอยู่แล้วเพราะเรามีจิตใจโอบอ้อมอารี มีน้ำใจ เห็นอกเห็นใจช่วยเหลือกันและกัน ไม่อย่างนั้นบ้านเมืองของเราคงไม่เป็นเมืองในฝันที่คนชาติอื่นอยากเข้ามาพักพิงอาศัยหรอกค่ะ”

คำกล่าวของหญิงสาวทำให้นุริศรู้สึกทึ่งและพึงพอใจ

“ครบสิบห้านาทีแล้ว ฉันควรตรงต่อเวลาค่ะ เผื่อว่าคะแนนความดีนี่จะเป็นมวลวิกฤติให้คุณสนใจฉันบ้าง” ไม่ทันได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพิ่มเติม หญิงสาวก็บอกลาไปพร้อมเสียงหัวเราะสดใส เสียงหัวเราะที่ทำให้เขายิ้มกว้างอยู่นานแม้จะวางสายแล้ว

วันหนึ่งหลังจากสนทนากันเรื่องศัพท์เพเธอแล้ว หญิงสาวปริศนาก็เป็นฝ่ายตั้งคำถาม “คุณนุริศคิดว่าความรักเป็นเรื่องของสมองหรือหัวใจคะ”

ในฐานะที่เคยรักในวัยเรียนมาก่อน นุริศตอบได้ทันทีว่าหัวใจ เพราะในห้วงอารมณ์ลุ่มหลง รักใคร่ปรารถนานั้น สมองไม่ได้ถูกใช้งานเท่าไร เรียกว่าอารมณ์พาไปไหน ชักโยงโยอย่างไรรู้ก็ก้าวตามไปอย่าง ไม่เสียเวลาคุ่นคิด แต่ ณ เวลานั้นที่เติบโตมากขึ้นทั้งสติและจิตใจ นุริศมีคำตอบว่า

“ความรักเป็นเรื่องของหัวใจที่ต้องให้สมองบงการครับ เพราะหัวใจคืออารมณ์ คือความรู้สึก ส่วนสมองคือ เหตุผล คือสติสัมปชัญญะ คือมโนธรรมที่จะรั้งหัวใจของเราไว้ให้อยู่กับร่องรอย อยู่บนจารีตอันดีงามของสังคม ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่าคนที่เรารักเป็นของเรา และพร้อมยอมรับการพลิกผันที่อาจเกิดขึ้นเมื่อใดก็ได้” นุริศรับอกตามที่เคย

ฟังคำสอนของ พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี เรื่องความรักในพระพุทธศาสนา

“แล้วสมดุลระหว่างสมองกับหัวใจอยู่ตรงไหนเล่าคะ เพราะเมื่อมีความรักมาเป็นเป้าล่ออยู่ตรงหน้า หัวใจมันมักจะทำงานรวดเร็วกว่าสมองเสมอ เหมือนที่...ฉันรู้ว่าไม่เหมาะสมที่จะโทร. หาคุณ รบกวนเวลาของคุณ แต่...ก็อดใจไว้ไม่ได้”

คำบอกรักอ้อมๆ นั้นทำให้บุริศร์นั่งงั้นไปครู่ ในเสี้ยววินาทีนั้น เขาก็พบความจริงข้อหนึ่งว่า เราไม่รู้เลยว่าสมองทำงานตอนไหน แต่เรารู้ได้แน่ๆ ว่าหัวใจเรากำลังทำงานเพราะรับรู้จังหวะการเต้นของชีพจรเราได้ และตามประสาทนรกศาสตร์ลึกลับอย่างเคร่งครัด บุริศร์ยอมรับกับตนเองว่าประโยคคำถามเชิงบอกเล่าของเธอคนนั้นกำลังทำให้ชีพจรเขาเต้นเร็วขึ้นกว่าเดิม

“สมดุลของหัวใจและสมองอยู่ที่ความเคารพในตัวตนของตนเอง ของคนรัก ของครอบครัวทั้งสองฝ่าย และสังคมครับ เพราะคนที่เรารักไม่ใช่สิ่งของ ไม่ใช่วัตถุ แต่มีหัวใจจิตหัวใจเหมือนเรา และเขาก็มีคนที่เขารักและรักเขามากมาย ดังนั้นเราจะยึดมั่นถือมั่นว่าเขาเป็นของเรา แต่เพียงผู้เดียวไม่ได้ ขณะเดียวกันเราต้องยอมรับเมื่อรักนั้นเกิดกับเรา แต่เพียงผู้เดียว”

จากวันล่องเป็นสัปดาห์ที่บุริศร์ได้คุยโทรศัพท์กับหญิงสาวปริศนาในเวลาสามทุ่มตรง แรกๆ เมื่อครบสิบห้านาทีแล้วเธอยังไม่วางสาย เขาต้องคอยปรามด้วยการบอกเธอว่าถึงเวลานั่งสมาธิของเขาแล้ว แต่พอพูดคุยกันถูกคอมากขึ้นบุริศร์กลับรู้สึกเวลาที่สิบห้านาทีนั้นน้อยเกินไป และหลายครั้งที่เขาแสร้งทำเป็นไม่เห็นว่ามีเข็มนาฬิกาหมุนเลยกรอบเวลาที่กำหนด

“ทำตัวเป็นเด็กติดละครเลยนะริศร์”

มารดาของเขาเข้าขึ้นในวันหนึ่งที่เขาเห็นว่าลูกชายเหลือบตามองนาฬิกาติดฝาผนังเป็นระยะ

บุรีศรีสบดวงตาเอื้อเอ็นดูของมารดาแล้วส่ายหน้า บอกเพียงว่า “ไม่ใช่อย่างที่แม่เข้าใจหรอกครับ”

คุณบงกชพิจารณาลูกชายที่ใส่ใจรอโทรศัพท์แล้วอมยิ้ม คิดว่า จะไม่มีโอกาสได้เห็นภาพอย่างนี้เสียแล้วเพราะลูกชายของเธอทำเหมือนเห็นผู้หญิงเป็นเพียงลางค่า ไม่เคยมองจนเหลียวหลัง ไม่เคยพูดถึงใครแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ และยังหลีกเลี่ยงการใกล้ชิดสตรีเพศราวกับเป็นนักบวช “นี่ก็ใกล้จะครบหนึ่งเดือนแล้วไซ้ใหม่ที่ริศร์คุยกับยายหนูในโทรศัพท์” คุณบงกชถามยิ้มๆ เธอเคยรับโทรศัพท์แทนลูกชายหนึ่งครั้ง และนี่ก็ชอบใจที่ปลายสายกล่าวทักทายเธออย่างมีมารยาท และยังเป็นคนร่าเริงช่างจำนรรจ รู้จักหาหัวข้อมาสนทนากับผู้ใหญ่

บุรีศรีเลิกควมมองคุณบงกชหนึ่งก่อนถาม “แม่กำลังหมายถึงอะไรครับ”

คุณบงกชยิ้มน้อยๆ ในหน้า อดคาดหวังไม่ได้ว่าสาวน้อยที่โทรหาลูกชายทุกคืนจะช่วยเปลี่ยนใจเรื่องออกบวชของลูกชายได้ “ก็หมายความว่าถ้าครบกำหนดแล้วริศร์คิดจะทำอย่างไรต่อไป จะคบเป็นแฟนกับเขาไหม”

บุรีศรีส่ายหน้าทันทีแล้วปฏิเสธ “แม่ก็รู้ว่าผมไม่คิดเรื่องแต่งงาน”

คำตอบของบุรีศรีทำให้คุณบงกชเงี้ยวไปอึดใจก่อนบอกว่า “แม่อีกยังไม่ได้หมายถึงแต่งงาน แม่แค่อยากให้ริศร์ลองคบใครบ้าง เผื่อริศร์จะค้นพบความสุขในอีกรูปแบบของชีวิต”

บุรีศรีถอนหายใจให้ได้ยินชัด ก่อนจะบอกเสียงขรัม “คบกันก็ต้องมีเป้าหมายครับ และผมก็ไม่คิดว่าเขาเป็นบททดสอบของผม”

คุณบงกชฟังลูกชายที่เธอปั้นสอนให้เป็นสุภาพบุรุษมาตั้งแต่เล็ก แล้วก็ถอนหายใจยาว ก่อนแนะนำว่า “ถ้าริศรึกคิดอย่างนั้น ริศรึกก็ควรบอกสิ่งที่ตั้งใจให้เขารับรู้ อย่าทำให้ผู้หญิงเขาตั้งความหวัง”

คืนนี้เป็นคืนแรกที่บุริศรึกไม่รับสายของเธอ เขาปล่อยให้เสียงเรียกเขาดังขึ้นซ้ำๆ แล้วเฝ้ามองปลายสายถอดใจไป ทิ้งระยะห่างราวห้านาที โทรศัพท์ก็ดังขึ้นใหม่ ‘สามรอบ’ บุริศรึกบอกกับตัวเองในใจ และอดไม่ได้ที่จะอ่อนข้อว่า ‘ถ้ามีรอบที่สี่ก็จะรับ’ แต่ก็ไม่มี เธอผู้เป็นปริศนาไม่โทร. หาเขาอีกในค่ำคืนนั้น รวมทั้งอีกสองวันถัดมา

...

ถ้ากระวนกระวายคืออาการที่ใจจดจ่อรอคอยสิ่งหนึ่ง คิดกังวล และฟุ้งซ่าน บุริศรึกก็คิดว่าตัวเองกำลังกระวนกระวาย แต่เมื่อเข้มนานาฬิกาชี้เวลาสามทุ่มตรง ดีที่เขาไม่ต้องรอเกือบเหมือนหลายวันที่ผ่านมา ‘เธอ’ โทร. หาเขาตรงเวลาดังเคย บุริศรึกดริบโดยไม่รั้งรอ และพยายามไม่สบตากับมารดาที่ยิ้มขำเขาอยู่

“สวัสดิ์คะ” เสียงปลายสายสดใสเกินกว่าที่คาดไว้ บุริศรึกคิดว่าเธอจะโกรธที่เขาไม่รับโทรศัพท์ของเธอเมื่อวันนั้นเสียอีก

“ครับ” ถึงจะ ‘ดีใจ’ ที่เธอโทร. มา แต่บุริศรึกก็ยังอูตสาห์ทำเสียงเรียบเฉยได้

“ฉันไปธุระกับพ่อที่ต่างจังหวัดคะ ที่นั่นสัญญาณโทรศัพท์ที่ไม่มีเลยไม่ได้โทร. หาคุณเลย คิดถึงกันบ้างหรือเปล่าคะ” น้ำเสียงถามนั้นติดจะอ่อนในตอนที่หาย เป็นเสียงหญิงหงิงที่ทำให้คนฟังเพลอัย้มกว้างออกมา

“ไม่ได้ทำในสิ่งที่คุ้นเคยก็รู้สึกแปลกๆ เหมือนกันครับ”

“แปลกนี่...ดีหรือไม่ดีคะ” น้ำเสียงกระเข้านั้นทำให้บุริศรึกุ่นคิดชั่วครู่ก่อนตอบว่า

“กลางๆ มากกว่าครับ ไม่ใช่ทั้งดีและไม่ดี เพราะถึงคุณไม่โทร. มา ผมก็ยังอยู่ได้”

เมื่ออีกฝ่ายไม่เห็นหน้า เธอจึงไม่มีโอกาสรู้ว่าบุริศร์มีสีหน้า कै้อเงินอย่างไร ได้ยินเพียงน้ำเสียงราบเรียบกับถ้อยคำไร้เยื่อใยเท่านั้น ความเจ็บต่าเนินอยู่นานกว่าอดีต ก่อนจะมีเสียงหัวเราะแฉ่งๆ ของปลายสาย ตามด้วยการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา โดยเมื่อฝ่ายพูดพูดน้อยลง บุริศร์ที่ฟังมานานก็พยายามชวนคุยบ้าง แต่มันก็ช่างกร่อยจนน่าใจหาย ก่อนจะบอกเลิกการสนทนาในอีกไม่กี่นาทีถัดมา

หญิงสาวปริศนาหายไปอีกสามวัน จนบุริศร์ร่ำร่ำจะเป็นฝ่ายโทร. ไป ติดแต่ว่าเขา कै้อกระดากเมื่อเห็นวามารดากำลังจับตาดูอยู่ หรือจะเรียกว่ารอหัวเราะเยาะก็ได้ สำคัญกว่านั้นคือ...เขาเพิ่งบอกไปว่าถึงเธอไม่โทร. มา เขาก็อยู่ได้ ดังนั้นบุริศร์จึงขมใจให้สงบและกระทำตนให้เป็นปกติ

เช่นเคย เมื่อเธอหายไปจนพอใจ เธอก็กลับมาอีกครั้ง กลับมาพร้อมความสดใสร่าเริงและมุขตลกขบขันที่บางครั้งก็ทำให้บุริศร์คิดภาพใบหน้าของเธอซ้อนกับนักแสดงตลกหญิง

“มันแยม่มากหรือ?”

“คะ?” ปลายสายดูงงเงินเมื่อจู่ๆ เขาก็พูดลอยๆ ขึ้นมาโดยไม่มีประธานของประโยค บุริศร์จึงอธิบายว่า

“ก็หน้าตาของคุณไง...ถ้าไม่แยม ทำไม่ถึงไม่กล้าพบหน้าผม ไม่กล้าบอกว่าคุณคือใคร” พูดจบ บุริศร์ก็เบี่ยงตัวหลบเมื่อแม่ของเขาที่นั่งดูโทรทัศน์อยู่หันมาแจกมะ هنگกลูกใหญ่พร้อมกับทำมือทำไม้ให้เขาหยุดพูด แต่นอกจากปลายสายจะไม่โกรธแล้ว เธอยังหัวเราะขัน

“ไม่รู้สิคะ ของแบบนี้มันแล้วแต่คนมอง ฉันมองตัวเองก็เห็นว่สวยดี” คำตอบของเธอทำให้บุริศร์อยากเห็นคนหลงตัวเองเป็นกำลัง

ไม่ใช่เพราะอยากเห็นว่าเธอสวยจริงหรือไม่ แต่อยากเห็นสีหน้าและรอยยิ้มระหว่างที่พูดเสียมากกว่า

“บางเรื่องเข้าข้างตัวเองนักก็ไม่ได้ ต้องใช้สายตาค้นนอกช่วยตัดสินใจ ผมช่วยได้นะ” บุริศร์ไม่รู้ตัวหรือว่าวาตะของเขาทำให้มารดาหันไปยิ้มกว้างให้หมอนและเก้าอี้

“ไม่รบกวนดีกว่าค่ะ สัญญาต้องเป็นสัญญา ฉันถือวาจาสัตย์แล้วว่าจะไม่บอกคุณว่าฉันคือใคร ถ้าคุณจะรักฉัน ก็ขอให้รักจากนิสัยจากบทสนทนา”

คำตอบที่เล่นกึ่งจริงของเธอทำให้บุริศร์ชะงัก ตระหนักว่าเธอสนทนากับเขาเพราะเธอต้องการความรัก ต้องการในสิ่งที่เขาให้ไม่ได้

“จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อครบหนึ่งเดือนแล้ว” บุริศร์ถามเสียงเรียบและแทบจะกลั้นหายใจรอฟังคำตอบจากปลายสาย ซึ่งเธอเองก็เงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะมีเสียงหัวเราะเบาๆ

“ฉันไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะตอบได้หรอกค่ะ ฉันยกให้เป็นสิทธิ์ของคุณแล้วตั้งแต่ต้นที่จะตัดสินใจว่าฉันมีวาสนาแค่ไหน”

คำตอบของเธอทำให้บุริศร์มองโทรศัพท์หมายจะให้เห็นไปถึงหน้าคนพูด

“ถ้าผมขอให้คุณเป็นเพื่อนละ คุณจะเพื่อน เป็นน้องสาวของผมได้ไหม เราจะรู้จักกันได้ไหม” บุริศร์รู้ว่าตัวเองหวังมากไป เขาไม่ต้องการคบกับเธอจนคนรัก แต่อยากรักษามิตรภาพแสนดีนี้ไว้ อยากให้เธอเป็นเพื่อนของเขา

“ฉันโทร. มาเพื่อขอเป็นคนรักค่ะ ต้องการคำตอบว่า ได้ หรือ ไม่เท่านั้น ซึ่งถ้าคำตอบของคุณคือ ‘ไม่’ ฉันก็จะไม่โทร. มารบกวนอีก”

คำบอกแฉ่งนั้นทำให้บุริศร์นิ่งงัน แต่เมื่อนำประสบการณ์แสนอนของเธอมาใคร่ครวญ บุริศร์ก็เชื่อว่าคนอารมณ์ดี มีเหตุผลอย่างหญิงสาวจะเข้าใจและเข้าใจได้ในเวลาไม่นาน ถึงตอนนั้นเขาก็กับ

เธอกคงจะคบหากันได้อย่างสนิทใจ

“อีกสองวันคะ อีกสองวันก็จะครบกำหนดแล้ว” เสียงตอบนั้น
แปร่งปร่า แต่บุริศร์ก็ไม่ทันได้ใส่ใจ

“จะไม่บอกชื่อของคุณให้ผมรู้จักสักนิดหรือ บางทีข้อมูลที่ได้อาจ
ทำให้ผมตัดสินใจง่ายขึ้น” พุดไปแล้วบุริศร์ก็เงยหน้าสบตากับมารดา
นึกขอบคุณที่ท่านทำเฉย ไม่ล้อเลียนเขาอย่างเคย ไม่อย่างนั้นเขาคง
วางหน้าไม่ถูก

หญิงสาวปริศนาเงยไปนานจนบุริศร์ต้องทวงถาม “ว่าใครครับ”

“อย่าดีกว่าคะ ถ้าคำตอบของคุณคือ ‘ใช่’ ไม่ว่าจะข้อมูลจะเพียงพอหรือไม่ คุณก็จะเลือกฉัน แต่ถ้าคำตอบคือ ‘ไม่’ ไม่ว่าจะฉันเป็นใคร
คุณก็คงไม่รักอยู่ดี”

คำตอบเด็ดเดี่ยวของเธอทำให้บุริศร์รู้สึกคันยิบๆ ในใจอย่าง
ประหลาด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาถามเธอ แต่เขาถามทุกวัน ตะล่อมบ้าง
ขู่บ้าง แต่เธอก็หลีกเลี่ยงได้ทุกครั้ง “พรุ่งนี้ฉันคงโทร. หาคุณไม่ได้เพราะ
ฉันมีธุระ เอาไว้คุยกันวันมะรืนเลยนะคะ” เสียงของเธอสั้น บุริศร์จับ
สังเกตได้ แต่ไม่ทันทักท้วงอะไรเธอก็กล่าวลาล่าแล้ววางสายไป

ในความรู้สึกอันอึดอัดครึ้ม บุริศร์ได้ยินเสียงมารดาบอกมาว่า

“รักก็ยอมรับมาแล้วบอกเขาไป ไม่รักก็ตัดสินใจแล้วปล่อยเธอ
ไป”

บุริศร์เงยหน้ามององค์พระบนหิ้งบูชานิ่งนานแล้วถามตนเองว่า
‘เป้าหมายในชีวิตของเราคืออะไร’

สองวันต่อมา เวลาสามทุ่มตรง บุริศร์ตัดสินใจโทร. หาเธอ
ผู้นั้นก่อน และทันทีที่เธอรับสาย เขาก็บอกสิ่งที่เขาใคร่ครวญไว้อย่าง
ชัดเจน

“ผมคิดทบทวนดูแล้วว่าชีวิตนี้ผมต้องการอะไร ซึ่งคำตอบที่ได้

“ไม่มีคุณอยู่ในนั้น”

บุริศร์รู้ตัวเหมือนกันว่าเป็นคนใจร้าย แต่ไม่นึกว่าจะเป็นคนจำพวก ‘ใจหาย’ ได้ง่าย ๆ เมื่ออีกฝ่ายเจียบไปนาน ไม่มีแม้กระทั่งเสียงลมหายใจ เป็นความเจียบที่ทำให้เขาสัมผัสถึงความเศร้าอันลึกซึ้ง

“ฉันเข้าใจแล้วค่ะ”

ไม่มีคำอธิบายต่อว่าเธอเข้าใจอย่างไร ไม่มีคำโอดครวญขอความเห็นใจ หรือการวิงวอนต่ออรองใดๆ ทั้งสิ้น และเมื่อเธอไม่ถาม ไม่ตัดพ้อ บุริศร์ก็เลือกเก็บงำคำขออภัยให้เธอรับเขาเป็นเพื่อนเอาไว้

“ขอบคุณนะคะที่สละเวลาอันมีค่าของคุณมาสร้างความทรงจำดีๆ ให้ฉันตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ซึ่งฉันคงขอรับกวนเวลาของคุณ แต่เพียงเท่านี้ สวัสดิ์ค่ะ”

ไม่ทันให้บุริศร์ได้เอ่ยลาตอบ สัญญาณโทรศัพท์ก็ตัดไป แต่ถึงอย่างนั้นบุริศร์ยังมีความหวังว่าอีกไม่นานเธอคงโทร. มาหาเขาใหม่ และเริ่มต้นรู้จักกันฉันมิตร

หากแต่...วันผ่านเดือน เดือนจนล่วงเป็นปีก็ไม่เคยมีสัญญาณเรียกเข้าจากเธอสักครั้ง เจียบหายราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เจียบจนเหมือนเวลาหนึ่งเดือนนั้นคือฝันไป

2

ชีวิตคู่ที่เริ่มต้นด้วยความกลางแครงใจ สุดท้ายมักจบด้วยการเลิกกรา

‘ผมคิดทบทวนดูแล้วว่าชีวิตนี้ผมต้องการอะไร ซึ่งคำตอบ
ที่ได้ไม่มีคุณอยู่ในนั้น’

ปรีชญาณ์หรือในอดีตคือเด็กหญิงเปรี้ยวเจ็บแปลบทุกครั้งเมื่อ
คิดถึงประโยคเหล่านั้น บุริศร์คงคิดว่าเธอเพียงแค่มุ่งใจไม่แข็งอย่างปาก
ว่า แต่ปรีชญาณ์ก็แสดงให้เห็นว่าเธอเด็ดเดี่ยวแค่ไหน หลังจาก
เขาปฏิเสธความรักของเธอ ปรีชญาณ์ก็เจ็บบทรวกับสลายตัวไปใน
ไอแดด เธอไม่โทร. หา ไม่ส่งข้อความ และไม่แสดงตัวตนให้เขารู้ ทั้งๆ
ที่เธอต้องทนเห็นหน้าเขาก็ก่อบเดือนในที่ทำงาน

ใช่...ปรีชญาณ์ตั้งใจไปฝึกงานในบริษัทที่บุริศร์ทำงานอยู่ เพราะ
เธอเชื่อภูรูด้านความรักที่บอกเอาไว้ว่าความประทับใจสร้างได้จากการ
ประสบพบกัน สร้างสถานการณ์เพื่อบันดาลโชคชะตา พลิกความ
บังเอิญให้แปลงร่างเป็นพรหมลิขิต ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นทฤษฎีที่ใช้ไม่ได้
กับคนชื่อบุริศร์ เพราะชีวิตเขาดีพร้อมเพียงพอแล้วโดยไม่ต้องมีเธอ

ก่อนจะเลือกวิธีโทรศัพท์หาบุริศร์ ปรีชญาณ์พยายามพาตัวเอง
ไปโคจรรอบเขาทุกทาง ทั้งดักกรอหน้าร้านกาแฟที่เขาแวะซื้อเป็นประจำ
ทั้งยืนรอกดลิฟท์ให้ และเคยเดินชนเขาถึงสองครั้ง ซึ่งผลลัพธ์ของทุก
วิธีการคล้ายคลึงกัน นั่นคือบุริศร์จำเธอไม่ได้ หรือจะเรียกว่าเขาไม่ใส่ใจ

เธอเลยมากกว่า สายตาของเขามองผ่านคล้ายเธอเป็นอากาศ ไม่มี
วีแววรับรู้ว่าเธอคือเด็กหญิงเปียที่เขาเคยให้ความเมตตา

กระทั่งปริญญาณเคยแก้งทำป้ายชื่อนักศึกษาฝึกงานร่วม บุริศร์
ยังไม่อ่านชื่อเธอเสียด้วยซ้ำ หญิงสาวจึงคิดเอาเองว่าควรเข้าหาผู้ชาย
โลกส่วนตัวสูงอย่างบุริศร์ด้วยโทรศัพท์ และไม่บอกชื่อเสียงเรียงนาม
จะดีกว่า มั่นใจว่าหากได้พูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนคติต่อกัน บุริศร์น่าจะ
เปิดใจให้เธอได้ไม่ยาก ซึ่งแรกๆ ก็คล้ายจะเป็นเช่นนั้น แต่เพราะเธอ
ใจร้อน เร่งรัดทวงถามเขาบ่อยครั้ง บุริศร์จึงตัดรอนเธออย่างไร้เยื่อใย

ปริญญาณไม่เคยมีประสบการณ์ผิดพลาด ซีวิตของเธอพร้อม
ไปทุกอย่างตามที่ต้องการ ฉะนั้นการปฏิเสธอย่างชัดเจนของบุริศร์จึง
ทำให้ปริญญาณตั้งทิวักกับตนเองว่าเธอก็จะตัดเขาออกจากใจให้ได้เร็ว
ที่สุดเช่นกัน แต่ก็คล้ายมีมือที่มองไม่เห็นคอยสะกิดสะเกา และหยิบ
ยื่นข่าวคราวของเขามาให้รับรู้ไม่ได้ขาด

...

‘น้องเปรี้ยวจำคุณบุริศร์ได้ไหม เขาถูกเสนอชื่อให้เป็นผู้ช่วย
ผู้อำนวยการฝ่ายเราด้วยนะ แต่เสียดายว่าคุณริศร์ปฏิเสธ สัมเลย
หล่นลงบนห้วยายจิวรรณ’

นั่นคือข้อความที่ปริญญาณได้ฟังจากรุ่นพี่ในแผนก หลังจาก
ที่เธอฝึกงานเสร็จมากกว่าครึ่งปี ปริญญาณโทษว่าเป็นความมนุษย์สัมพันธ์
ดีของตัวเองที่ทำให้รุ่นพี่และเพื่อนในที่ฝึกงานมักโทร. มาหาและเล่า
เรื่องราวต่างๆ นานาให้ฟัง หรือไม่ก็เป็นเพราะพวกเขาเหล่านั้นรู้ว่าเธอ
ชอบบุริศร์ รู้กันทั้งบริษัท ยกเว้นเจ้าตัวคนเดียว

‘เดี๋ยวนี้บริษัทไม่เป็นระบบอย่างเคย ขนาดคนขยันและสู้งาน
อย่างคุณริศร์ยังยื่นใบลาออกแล้ว เห็นว่าได้งานใหม่ที่ใกล้บ้านมากกว่า
นี่เราก็อาจจะลองทนดูอีกสักเดือนละ ถ้าไม่ดีขึ้นก็อาจจะตามไปขอ
ทำงานกับคุณริศร์’

หลายครั้งเหมือนกันที่ปรีชญาณคิดว่าปัญหาอยู่ที่บุริศร์มากกว่า มาดเคร่งขรึมจริงจังของเขาทำให้สาว ๆ ในบริษัทตามติดเรื่องราวของเขาราวกับเป็นดิงดารา ในความโชคร้ายที่ต้องรับฟังเรื่องของคนที่เราอยากตัดขาดออกจากชีวิต ปรีชญาณค้นพบ ‘โชคดี’ ที่แฝงมาในทุกข่าว นั่นคือไม่มีแหล่งข่าวคนไหนระบุว่าเขาคบหากับผู้หญิง ไม่เช่นนั้น เธอคงรู้สึกแยกว่านี่

รู้สึกแย... เพราะจนถึงทุกวันนี้หัวใจของปรีชญาณก็ยังปักหลักอยู่ที่ ‘ผู้ชายนิสัยดี...ที่ไม่รักเธอ’

“อาธัษเขารับปากจะดูแลหนูเป็นอย่างดีนะ จลมาน้อย”

ปรีชญาณชะงักไปนิดเมื่อได้ยินบิดาพูดอย่างนั้น ก่อนจะแสรังหัวเราะเบา ๆ แล้วแก้ว่า “คุณป้าขา ลูกสาวคุณป้าอายุยี่สิบหกแล้วนะคะ ไม่ใช่ห้าขวบ คุณป้าไม่จำเป็นต้องจูงหนูไปฝากไว้กับเพื่อนตอนตัวเองไม่อยู่บ้านหรอกคะ หนูดูแลตัวเองได้”

เสียงถอนหายใจยาวของคนเป็นพ่อดังขึ้น ซึ่งทำให้ปรีชญาณอยากจะถอนหายใจเช่นกัน เธอรู้และเข้าใจคำถามของท่าน เหมือนกับที่ท่านเองก็รู้และเข้าใจการบ้ายเบียงของเธอเช่นกัน แต่เหตุใดเธอกับท่านยังต้องเถียงกันเรื่องเดิมก็ไม่รู้

“จลมาน้อยเอ๊ย...พ่อเข้าใจว่าเราคุยเรื่องนี้กันมาแล้วหลายครั้ง แต่พ่อก็อยากให้จลมาน้อยเข้าใจพ่อบ้าง คนเป็นพ่อย่อมต้องการฝากลูกสาวไว้ในมือคนที่ไว้ใจได้ และอาธัษก็คือคนคนนั้น”

เวลาคุณละครที่มีพลอตเรื่องคลุมถุงชนหรือมีความจำเป็นต้องบีบบังคับให้นางเอกต้องแต่งงานกับพระเอกที่ห่อหุ้มไว้ โพรไฟล์เริด เบรียว หรือปรีชญาณมักจะพูดเล่นกับเพื่อนว่า ‘เมื่อไหร่พ่อฉันจะจับฉันคลุมถุงชนอย่างในที่วิบ๊างนะ’ ตอนพูดก็ขำดีและรู้สึกว่าการแบบนี้มีได้แต่ในจอสี่เหลี่ยม แต่เมื่อชีวิตจริงเริ่มคล้ายละคร พ่อของเธอต้องการรักษา

เสถียรภาพของบริษัทด้วยการแต่งงานของเธอกับผู้ร่วมหุ้นรายใหญ่
ปรีชญาณ์ก็เข้าใจหัวอกของนางเอกขึ้นมาทันที

แน่นอน...คู่มายของเธอหล่อและรวยราวกับโกลกมาจากนิยาย
แต่ที่ไม่เป๊ะและไม่ใช่สเปกอย่างแรงคือหนึ่ง คู่หมั้นของเธอมีอายุ
สามสิบแปด เขาแก่กว่าเธอสิบสองปี และในอดีตเธอก็ยกมือไหว้เขา
พร้อมกับเรียกว่า ‘อารัช’ อารัชในวันวานหรือคุณมนต์รัชในวันนี้เป็น
ผู้ร่วมหุ้นรายใหญ่ของบริษัท ที่ทำอะไรปรีชญาณ์ก็ไม่รู้สึกว่าเขาเป็น
‘ผู้ชาย’ คนหนึ่ง เธอรู้สึกเคารพและเกรงใจเขาเหมือนญาติผู้ใหญ่เสีย
มากกว่า แล้วใครกันจะอยากได้คนที่ตัวเองเคารพเหมือนอามาเป็น
สามี แฮ้อ!!!

สอง แม้นบุคลิกของปรีชญาณ์จะเป็นคนแคล่วคล่องว่องไว
กะล่อนไหลราวกับปรอท แต่ปรีชญาณ์ไม่ชอบเสียงภัยและหวาดกลัว
อันตรายในทุกรูปแบบ ซึ่งหากเธอต้องแต่งงานกับผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็น
‘ผู้มีอิทธิพล’ มีศัตรูทั้งคนในและนอกตระกูล ปรีชญาณ์คงประสาทเสีย
แน่ๆ

สาม ‘อารัช’ ไม่ได้รักเธอ และเธอก็มั่นใจว่าเธอไม่เคยรักใคร
ข่าวคราวโลกีย์ของเขาดังกระฉอน บางคนถึงกับว่ามนต์รัชยุ่งกับผู้หญิง
สวยทุกคนที่เข้าใกล้ และยังเลี้ยงนางเล็กๆ น้อยๆ ไว้ในบ้านราวกับ
ฮาเร็ม ซึ่งปรีชญาณ์มีความเชื่อว่าโรคเจ้าผู้รักษาไม่หาย มีแต่จะอาการ
หนักขึ้นเรื่อยๆ ยากจะเยียวยา

สี่ เธอไม่ได้รัก ‘อารัช’ ซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญที่ปรีชญาณ์ตัดสินใจ
ได้เด็ดขาดว่าเธอไม่อาจแต่งงานกับมนต์รัชได้ แรกนั้นปรีชญาณ์ก็ยัง
ก้ำกึ่ง ลังเลไปตามคำสอนของบิดาที่ว่า ‘อยู่ด้วยกันก็รักกันไปเอง’
หลอกตัวเองว่าเจอกันบ่อยๆ สนทนากันมากขึ้นก็คงรักเขาได้ แต่ยิ่ง
นานวันเท่าไรเงาของบุริศรัที่อยู๋ในใจก็ยิ่งกระจ่างชัด ทั้งที่เขาคควรเป็น
เพียงอดีต เป็นเพียงสายลมพัดผ่าน แต่ปรีชญาณ์ก็ไม่อาจลบลืมเขา

ได้ และทุกครั้งทีบอกใจให้ล้ม เธอกลับยิ่งโยเยหา ยิ่งอยากพบ อยากเจอ อยากลองพยายามอีกสักครั้ง เมื่อนำเหตุผลทั้งหมดทั้งหมดมารวมกัน ปรีชญาน์จึงตัดสินใจว่าเธอจะไม่แต่งงาน

“แล้วถ้าหนูมีคนที่รักอยู่แล้วล่ะคะ”

นายปรีชญาน์รีตามองหน้าลูกสาว “คนไหนล่ะคู่รักของหนู ให้อุ่นมุมิศวะทำงานอยู่กลางทะเลที่พอขึ้นบกได้ก็วิ่งลงอ่าง หรือว่าให้อุ่นมุมิชื่อเจซที่งานอดิเรกเป็นตำรวจ งานประจำเป็นโจร อ้อ...ไม่ต้องเอาใจว่าที่ดอกเตอร์เพื่อนเรามาอวดอ้างนะ พอจำได้ว่ามันเคยแต่งตัวเป็นผู้หญิง”

คำพูดดักคอของบิดาทำให้ปรีชญาน์กัดริมฝีปาก ชัดเคืองใจที่ท่าหน้ารู้ทัน แต่เรื่องจะให้เธอจนมุมนั้นขออย่าหวัง ดีกว่าคุณป้าก็เธอนี่ละ “ไม่ใช่ทั้งหมดนั่นแหละคะ คนที่หนูรักอาจไม่หล่อ ไม่รวย แต่เขาก็เป็นคนดีมาก อย่างน้อยๆ เขาก็ไม่ได้มีเมียเต็มบ้านอย่างอารัช”

เพราะปรีชญาน์ตกลงทำด้วยกรยกเอามนต์รัชมาเปรียบเทียบ นายปรีชญาน์จึงไม่ได้สนใจประโยคก่อนหน้า คิดแต่ว่าจะต้องแก้ตัวแทนว่าที่ลูกเขยเท่านั้น “เอ ฉลามน้อยนี่พูดวนแต่เรื่องนี้ ก็เราคุยกันแล้วว่าอารัชเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้นแล้ว ถ้าพ่อไม่มั่นใจในตัวเขา พ่อไม่ส่งหนูไปอยู่กับเขาหรอก”

ปรีชญาน์ไม่เชื่อคำพูดของบิดาสักนิด เธอเพิ่งได้ข่าวจากเพื่อนที่เป็นญาติห่างๆ ของมนต์รัชว่ามนต์รัชตกบตีเมียที่มีผู้เสียจนฝ่ายนั้นหนีไป ก่อนที่ตัวเองจะรับวิบากกรรมบ้าง เพราะคนขับรถหลับในพารถตกเขา จนเขาบาดเจ็บสาหัสถึงกับต้องส่งตัวไปผ่าตัดต่างประเทศที่วานิสัยดีขึ้นคงเพราะเสียใจกับเดินเหินไม่คล่องเลยไม่มีผู้หญิงคนไหนสนใจมากกว่า พอหายดีแล้วก็คงไม่พินกลับไปเจ้าชู้อีก แต่ถึงจะไม่มีเมียเพิ่ม อิตามนต์รัชก็มีเมียดังเดิมที่สะสมไว้เสียเต็มบ้าน เห็นว่าอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ แค่จินตนาการก็เพ็ลลใจแล้ว

“ถึงไม่มีเรื่องเจ้าชู้เพิ่ม แต่เขาก็มีเมียอยู่ในบ้านตั้งหลายคนนี่คะ คุณป้าไม่สงสารหนูหรือที่จะต้องไปอยู่ในฐานะเมียหน่อย”

“เลื่อนเปื้อนไปใหญ่แล้ว เราจะเป็นเมียหน่อยได้อย่างไร อาธัชเขารับปากแล้วว่าจ้างงานแต่งงานให้รู้ทั่วกันและจะจดทะเบียนสมรสด้วย เชื่อใจพ่อเถอะน่า พ่อเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูกสาวของพ่อเสมอ”

เมื่อบิดาเริ่มเสียงดัง ปรีชญาณ์ก็ยิ่งฝืนปากของตัวเองไว้ ต่อให้มีทะเบียนสมรสแล้วอย่างไร เป็นเมียหลวงก็ไม่ทำให้รู้สึกดีขึ้นหรอกนะ

“แล้วถ้าหนูบอกว่าสิ่งที่ดีที่สุดของคุณป้าไม่ใช่สิ่งที่หนูต้องการล่ะคะ...” ปรีชญาณ์พูดค้ำไว้แค่นั้น ต่อคำเองในใจว่า ‘ดีที่สุดไม่มีจริงหรอก เกณฑ์ตัดสินของแต่ละคนเท่ากันเสียที่ไหน’ พ่อเธอคิดว่ามนต์ธัชดีเพราะเอาทรัพย์สินสมบัติเป็นตัวตั้ง แต่เธอมีเกณฑ์มาตรฐานเป็นความดี

นายปริญญาสบสายตาวอนขอของลูกสาวด้วยความอ่อนอกอ่อนใจ ปรีชญาณ์ค่อนข้างดีอรั้น ซึ่งเขาจะไม่โทษลูกที่เป็นอย่างนี้ แต่โทษตัวเองที่ปล่อยให้ลูกคิดเองทำเองจนเคยชินเสียมากกว่า

“ฟังพ่อนะฉลามน้อย บริษัทของเราต้องการคนเก่งมาช่วยงาน และอาธัชก็เป็นคนคนนั้น เขาจะทำให้ธุรกิจของเราก้าวหน้าไปได้ไกล อีกทั้งการที่เรากับอาธัชแต่งงานกันก็เปรียบเสมือนการค้ำยันบริษัทไว้รวมหุ่นกันแล้วมากกว่าหกลีบเปอร์เซ็นต์ ก็จะทำให้เราได้สิทธิ์บริหารงานต่อ

“ส่วนตัวหนู ถึงหลายปีมานี้อาการกล้ามเนื้ออ่อนแรงไม่เคยกำเริบ แต่หนูก็รู้ตัวเองดีว่าหนูไม่ได้แข็งแรงเหมือนใครเขา สำหรับคนเป็นพ่อ ไม่ได้ต้องการอะไรมากกว่าส่งไม้ต่อให้ผู้ชายที่พร้อมจะดูแลหนูหรือคนลูก อาธัชจะไม่ดีกับคนอื่นก็ช่างเขาปะไร ขอแค่เขารักลูกของพ่อ ดีกับลูกของพ่อ พ่อก็พอใจแล้ว”

ปรีชญาณ์นิ่งฟังก็จริง แต่คิดค้านทุกคำ เธอจะแต่งงานอยู่กับ

กับผู้ชายคนอื่นได้อย่างไร ในเมื่อหัวใจของเธอเป็นของบุริศร์เท่านั้น และจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป

อาการยกโทรศัพท์ขึ้นกดแล้ววางสลับกับถอนหายใจยาว
ของปรีชญาณ์อยู่ในสายตาของจักรินทรียโดยตลอด ชายหนุ่มมองเพื่อนสาวด้วยแววตาเห็นอกเห็นใจ โทรศัพท์ที่ปรีชญาณ์ถือเป็นโทรศัพท์รุ่นเก่าที่เธอเคยใช้โทร. หาบุริศร์เมื่อหลายปีก่อน

“ยังเก็บโทรศัพท์เครื่องนี้ไว้อีกหรือแก”

“ไม่ใช่แค่เก็บ แต่ยังคอยชาร์จแบตเตอรี่และเปิดเครื่องทิ้งไว้เสมอด้วย” ปรีชญาณ์ตอบเสียงเนือย รู้ตัวดีว่าหวังลมๆ แล้งๆ ไม่เข้าท่า ฝ้าฝันว่าสักวันเขาอาจจะเปลี่ยนใจและโทร. มา ทั้งที่เขาอาจจะลบเบอร์โทรศัพท์เธอออกตั้งแต่วันที่บอกไม่ยอมให้มีเธอในชีวิตนั้นแล้ว

“โอย...ยังคิดยิ่งเจ็บ แต่ยิ่งเจ็บก็ยิ่งคิด”

จักรินทรียมองหน้าจ้อยๆ ของเพื่อนแล้วก็อดสงสารไม่ได้ ทอดตัวลงนั่งแล้วโอบบ่าอีกฝ่ายเพื่อเตือนสติ

“ฉันผิดเองก็ได้ ฉันขอโทษที่เคยปล่อยให้หล่นไปบอกรักพิริศร์ ฉันแค่อยากให้เห็นหล่นไปจบเรื่องที่ค้างคาใจ ไม่ใช่เพิ่มความหวังลมๆ แล้งๆ อย่างนี้ คนรักเดียวใจเดียวน่าชื่นชมก็จริงนะแก แต่การเฝ้ารัก เฝ้ารอ ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาไม่มีทางชอบเรามันเสียเวลาเปล่า เก็บพิริศร์ลงชอกใจไปซะที่เปรียบ แกกับเขาเดินคนละทางกันแล้ว”

ปกติปรีชญาณ์เป็นคนจำพวกเถียงคำไม่ตกปาก แต่เรื่องนี้เธอยอมรับ เธอหวังลมๆ แล้งๆ ไม่เข้าท่า รักเขาโดยที่เขาไม่เคยรู้สึกรู้สาอะไรเลยเสียด้วยซ้ำ คิดตามเพื่อนแล้วปรีชญาณ์ก็คู่เขาขึ้นมาอดแล้วชบหน้าลงบนนั้น

“อยู่กับปัจจุบันหน่อยสิแก เลิกนึกถึงอดีต และอย่าไปกังวลกับอนาคตให้มากนัก ไปซื้อคอร์สเสริมสวย ร้อยไหม ฉีดฟิลเลอร์หน้า หรือ

ว่าไปต่างประเทศกันใหม่ละ น่าเปรี๊ยว...มีความสุขกับชีวิตแต่ละวัน
ดีกว่า เก็บพีริศร์ไว้เป็นความทรงจำดีๆ ก็พอ”

“ใช่...ความทรงจำสามดี ชัดลึกทุกมิติ แถมยังรีเพลย์ได้เองอีก
ไม่จบไม่สิ้น ถ้าโลกนี้มีปาฏิหาริย์ก็ดีสินะ ฉันอยากเจอพีริศร์อีกสักครั้ง
อยากกลับไปมีเวลาดีๆ ร่วมกันอีก”

จักรินทรมองหยาดน้ำใสที่คลอเคลงหน่วยตาของเพื่อนแล้วก็
สงสารจับใจ ปรีชญาณ์ที่เขาู้จักเป็นคนสดใส ร่าเริง อารมณ์ดีเป็นนิจ
มีนิสัยแสบ เขี้ยว แก่น ซ่า จอมวางแผนเบอร์หนึ่งของกลุ่ม ทว่าตั้งแต่
ถูกบิดาหมายมั่นปั้นมือจะให้แต่งงานกับมนตรีธัช ปรีชญาณ์ก็เอาแต่
นั่งซึม ไม่กินข้าวกินปลา พร่ำพูดแต่เรื่องของบุริศร์

ใคร่ครวญอยู่อดใจ จักรินทรที่ทั้งรักและสงสารเพื่อนก็ตัดสินใจ
เอ่ยขึ้นว่า “ชีวิตเรา เราก็ต้องสร้างปาฏิหาริย์เองสิยะ เอาอย่างนี้
ดีไหม...ฉันจะพาแกไปเจอพีริศร์เอง”

จักรินทรอมยิ้มเมื่อคำพูดของเขาทำให้ปรีชญาณ์ที่นั่งเหงา
มานานหันมองด้วยความสนใจ แต่ครู่เดียวตาเรียวรีของสาวหมวยก็
ปิดลงคล้ายคนสิ้นหวัง

“ขอบใจแกมากจ๊ีบ แต่อย่ามาเสียเวลาเพราะฉันเลย ถ้าคุณป้า
รู้ขึ้นมา แกจะพลอยโดนดุไปด้วย”

“ถ้าปากกล้าเบิกอะไรกัน กะอีแค้ไปเจอพีริศร์เท่านั้น ไม่ได้เห็น
ตามเขาไปชะหน่อย ฟังฉันนะเปรี๊ยว ชีวิตเราสั้นจะตาย ไม่หาความสุข
ใส่ตัวตอนนี้จะหาตอนไหน ถ้าไม่ใช่เรื่องผิดศีลธรรมหรือทำคนอื่น
เดือดเนื้อร้อนใจก็ทำไปเถอะ” จักรินทรพูดพลางหยิบขนมใส่ปากพลาง
คิดว่าจะได้ยินปรีชญาณ์แสดงความคิดเห็นอะไรบ้าง แต่ก็ไม่มี หรือถ้า
จะมี ก็มีแต่...รอยยิ้มพึงพอใจ เป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เพทุบายที่จักรินทร
เห็นบ่อยครั้ง

“หล่อนยิ้มอะไรนั่งเปรี๊ยว” จักรินทรถามงงๆ และงงมากขึ้นเมื่อ

ปรีชญาณียกคิ้วให้ “เดี๋ยวนะ...นี่หล่อนไม่ได้เสียใจจริงใช่ไหม หล่อน
แกลังหลอกพวกฉันใช่ไหม หน้อย...นั่งเปรี้ยว นั่งอสรพิษ”

ปรีชญาณียั่วระวุ่นข้าจักรินทร สลัดมาดเสรำชืมทิ้งกลับมา
สู่มาดร้าย “แหม...เพื่อนจับที่รัก แผนชั่วที่แกวาก็ได้มาจากคำแนะนำ
ของแกนั่นแหละ แกเคยบอกฉันเองนี่นะว่ารักพ่อต้องเลิกพี่ รักพี่ต้อง
หนีพ่อ ฉันไตร่ตรองดีแล้วว่าคุณรักคุณป้า แต่ฉันจะไปบอกรักพี่ศรีศรีก่อน
ให้รู้กันไปว่าเขาจะเฉยชากับผู้หญิงที่รักเขาหัวปักหัวป้าคนนี้ได้ลงคอ”

คำออกย่อนของปรีชญาณียทำให้จักรินทรหน้าเสีย เขาเคยพูด
อย่างนั้นก็จริง แต่เพียงต้องการหยอกเย้าให้ขบขัน ไม่นึกว่าปรีชญาณีย
จะคิดเป็นจริงเป็นจัง

“โอ...ไม่ะนั่งเปรี้ยว หล่อนไม่ได้คิดหนีไปใช่ไหม ตาย ตาย
ตาย พ่อแกกับคุณมนตรีชิตต้องเล่นงานพวกฉันแน่ๆ” จักรินทรร้องพลาง
โบกมือไปมา

เห็นดังนั้นปรีชญาณียต้องรีบตะครุบปากจักรินทรไว้เมื่อเพื่อนชาย
ใจสาวดูจะตื่นตกใจจนเกินเหตุ อืม...ก็ไม่เกินหรอก คุณป้าของเธอกับ
มนตรีชิตคงโมโหจริงๆ นั่นละ แต่แล้วไง เธอก็โมโหเหมือนกันที่ถูกบังคับ
เธอยากเลือกทางเดินชีวิตของตนเอง โดยเฉพาะสิทธิ์ในการเลือก
คู่ครอง

“อย่าเสียดังสินั่งจับ ฉันไม่ได้บอกว่าจะหนีซะหน้อย” ปรีชญาณีย
ปรามและปล่อยมือออกเมื่อเห็นว่าเพื่อนระงับความตระหนกตกใจ
ได้แล้ว

เห็นอาการมุ่นมั่นเกินร้อยของปรีชญาณียแล้ว จักรินทรก็ถอน
หายใจ นึกเคืองตัวเอง ไม่น่าจะให้ปรีชญาณียคิดเอาชนะใจบุรีศรีเลย คน
อย่างปรีชญาณียถ้าลงได้ตั้งใจทำอะไรแล้วมักจะทุ่มไปจนสุด ไม่รู้จัก
ห rokok คำว่าพอดี

“แต่หล่อนกำลังจะแต่งงาน และคุณชิตคงไม่ยอมแน่ถ้าหล่อน

จะมีกิ๊ก เคยได้ยืมไหม กิ๊กไม่ใช่ชู้ แต่สามีรู้ไม่ได้นะ”

ปรีชญาณ์ค้อนเพื่อน แต่ไม่ได้แย้ง สมองเธอกำลังทำงานอย่างหนักในการชั่งใจ

“ฉันไม่ได้คิดจะมีชู้เสียหน่อย ก็แค่...อยากเจอพี่ศรีอีกสักครั้ง มันจะเลวจะชั่วซ้ำแค่ไหนเกี่ยวกับการทำตามหัวใจตัวเอง” ปรีชญาณ์รำพัน โบกหน้านวลหมองเศร้าราวกับไม่ใช่ปรีชญาณ์จอมป่วนที่ทุกคนรู้จัก เห็นอย่างนั้นแล้วจักรินทร์ก็ทอดถอนใจ แต่เพื่อนที่ดีนั้นต้องหั้งปลุกปลอบให้กำลังใจ และรั้งเพื่อนไม่ให้นำในสิ่งที่ผิด

“เอาให้แน่นะเปรี้ยว ฉันสนับสนุนให้หล่อนไปจัดการเรื่องพี่ศรีให้จบก็จริง แต่ไม่ได้ยุให้หนีการแต่งงานนะยะ แล้วถ้าระหว่างที่แหกหายไป พ่อแกมาคาดคั้นถามเรื่องแกจากพวกฉันล่ะ พวกฉันจะทำยังไง พวกเราสนิทกันจะตาย พ่อแกไม่เชื่อคำพูดพวกฉันหรอก โหนจะงานโรงแรมของแกอีก แกจะทิ้งงานทิ้งการไปเลยหรือไง” จักรินทร์แหงนใส่ เพราะรู้จักหัวใจเพื่อนดีนี่ละจึงค่อนข้างมั่นใจว่าปรีชญาณ์หนีแน่ๆ

“งานที่โรงแรม พ่อแต่งตั้งคนอื่นมาทำงานแทนฉันแล้วละ ส่วนที่ว่าถ้าท่านมาถามอะไรพวกแก พวกแกก็แค่ยื่นกรานว่าไม่รู้ไม่เห็นเท่านั้น น้า...ฉันรับรองว่าจะไม่มีใครเดือดร้อนกับเรื่องนี้ แกอย่ามาเกลี้ยกล่อมให้ฉันเปลี่ยนความตั้งใจเลยจึบ ฉันตัดสินใจแล้ว และจะไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด” อันที่จริงแล้วปรีชญาณ์อยากใช้คำว่า ‘หวังว่าจะไม่มีใครเดือดร้อน’ มากกว่า แต่ก็นั่นละ ถึงตอนนั้นค่อยว่ากันอีกที ถ้าขึ้นเธอมีหวังนั่นพะวงนี้ ก็คงไม่แคล้วแต่งงานแต่งงานไปโดยไม่ได้บอกรักนุริศรี

“เอาจั้นเหวอ แล้วหล่อนจะไปเมื่อไหร่ล่ะ ฉันจะไปเป็นเพื่อน”

“แกไม่ต้องไปกับฉันหรอก คอยประสานงานทางนี้เพื่อช่วยไ้ไคร่ความดีดีกว่า”

“ไ้ไคร่มาเกี่ยวอะไรด้วย” จักรินทร์ถามทันควัน ทีซั่มพรหรือ

ฟ้าครามเป็นสาวเท่ประจำกลุ่มที่เกลียดผู้ชายเจ้าชู้มาก และยังรักสันโดษ โลกส่วนตัวสูง จนยากจะเชื่อว่าทิมพ์พรจะยอมช่วยปรีชญาณ์ในเรื่องนี้

“ฉันตั้งใจว่าช่วงที่คุณป้าให้ไปช่วยงานอารัช ฉันจะให้ไอ้ครามไปทำงานแทน ส่วนตัวฉันจะไปหาพีร์ศรีและบอกรักเขาแล้วปรับความเข้าใจกัน พอสมหวัง สมรักแล้ว ฉันก็จะกลับมาหาคุณป้า มาบอกยกเลิกการแต่งงาน แต่ถ้าไม่สำเร็จ ฉันก็จะยอมแต่งงานกับอารัชตามที่คุณป้าต้องการ”

จักรินทร์อ้าปากค้างเมื่อฟังถึงตรงนี้ แคร้รู้ว่าปรีชญาณ์จะหนีว่าที่สามีไปตามหารักแท้ก็ว่ามันสู้เสี่ยงแล้ว แต่ยายเปรี้ยวตัวแสบยังวางแผนส่งทิมพ์พรหรือฟ้าครามไปเป็นตัวประกันไว้อีกชั้น ไม่ค่าเสียบ้างก็คงไม่ใช่จ๊อบแรง

“คิดแผนได้เลวมากนั้งเปรี้ยว” จักรินทร์ลงเสียงหนักให้รู้ว่าจริงจัง “มีอย่างไหน ตัวเองหนีการแต่งงาน แต่กลับส่งเพื่อนไปเข้าถ้าเสีย ถ้ามจริง หลอนไม่หวังไอ้ครามบ้างหรือโงะ ถ้าคุณรัชเขารู้ว่ามันสมคบคิดให้หลอนหนีการแต่งงาน หลอนคิดว่าเขาจะเอามันไว้ไหม”

คำตอบของปรีชญาณ์คือ ‘หวัง’ ซึ่งเพราะความหวังและกังวลในตัวทิมพ์พรนี่เองที่ทำให้เธอตัดสินใจบอกเล่าแผนการให้อีกสองเพื่อนรักฟัง เพื่อวาระหว่างที่เธอไม่อยู่ ทิมพ์พรจะได้มีที่ปรึกษา แต่เรื่องอะไรกันล่ะที่เธอจะบอกความกังวลของตนเองให้เพื่อนรับรู้

“แกดูปากฉันให้ดี ฉันไม่ได้หนี ฉันแค่หาความสุขใส่ตัวก่อนที่ จะต้องติดคุกตลอดชีวิตต่างหาก เรื่องเห็นแก่ตัวฉันยอมรับ แต่ก็ไม่ได้คิดจะหาประโยชน์ฝ่ายเดียวหรอกนะ เพราะตั้งใจไว้แล้วว่า จะตอบแทนน้ำใจด้วยการช่วยไถ่บ้านของแม่ไอ้ครามที่ติดจำนองไว้ ส่วนเรื่องงาน แกเป็นคนเล่าเองไม่ใช่หรือว่าไอ้ครามมันถูกหัวหน้างานแกล้งประจำ

และมันก็น่าจะเปลี่ยงานอยู่แล้ว น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า มันช่วยฉัน ฉันให้เงินมัน วันวันทั้งสองฝ่าย มีแต่ได้กับได้ ไม่มีใครเดือดร้อนสักคน”

พูดเหมือนท่อง เหมือนสะกดใจตนให้เชื่อตามนั้นแล้วปรีชญาณก็รู้สึกโล่งใจขึ้น ไม่มีอะไรรอกน่า หรือถ้ามี...ก็ไม่เหลือปากว่าแรงของทิมัมพรรอก!

เห็นความต้อต้งของปรีชญาณแล้ว จักรินทร์ก็แสนจะกังวลใจหนุ่มใจสาวหันไปหาสาวร่างท้วมนามว่ามาริษาด้วยหวังให้ช่วยกันห้ามปราม ติดแต่เพียงตอนนี้ภูรุด้านความรักของผองเพื่อนกำลังเพลิดเพลินกับมินิแซนตวิชทุนาสเปรดและคานาเป้หน้าไขกึ่งจึงยังไม่อาจแสดงความเห็นได้

“กลัวไตรกลีเซอไรต์ในเลือดต่ำหรือไงยะนั่งเหมียว โหมกินเป็นสามล้อถูกสามตัวตรงเขี้ยวนะหล่อน”

มาริษาหรือเหมียวยักษ์ไหลไม่แคร์การจิกกัดของจักรินทร์ นัวอวบคว่าคานาเป้พูดมาถือไว้พลางบอก “ฉันไม่ได้กินเพราะตะกละยะ แต่ที่กินๆ อยู่เนี่ยเพราะต้องการให้สารอาหารขึ้นไปเลี้ยงสมองต่างหากไม่เคยได้ยินไรเง ไอเดียดีๆ จะมีได้ก็ต่อเมื่อท้องอิม”

จักรินทร์ส่ายหน้าระอาแม่สาวร่างอวบที่เฉียดคำว่าอ้วนไปทุกขณะ แล้วตัดสินใจดันจานอาหารว่างออกห่างเพื่อนก่อนทำเสียงเข้มใส่ “จันก็อิมเสียที แล้วก็ช่วยผุดไอเดียดีๆ ออกมาด้วย เพื่อนรอฟัง”

มาริษาหัวเราะเพราะนานๆ ครั้งจะเห็นจักรินทร์เครียด โดยส่วนตัวแล้วมาริชามองว่าการตัดสินใจของปรีชญาณนี้ชี้หัวใจนำทางมากเกินไป แต่ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะห้ามปรามกันเพราะต่างก็โตๆ กันแล้ว ส่วนเรื่องที่ปรีชญาณจะดึงทิมัมพรไปช่วยนั้น มาริษาก็เห็นเหมาะสม เพราะทิมัมพรกำลังทุกข์ใจเรื่องหัวหน้างานและไม่มีเงินไถ่ถอนบ้านที่ติดจำนอง อีกทั้งในจำนวนเพื่อนทุกคน สาวเท่าอย่างทิมัมพร

น่าจะปลอดภัยจากเสน่ห์ของมนต์ธัมมากที่สุด

“แกู้ไซ้ใหม่เบรียว ถ้าพ่อแกกับคุณธัมรู้ว่แกหนีไปหาผู้ชายเรื่องนี้จากกระทบต่อความสัมพันธ์ของพ่อแกกับคุณธัม ไหนจะเรื่องการเงินของบริษัทอีก และต่อให้คุณธัมเขายอมเข้าพิธีแต่งงานกับแกชีวิตคู่ที่เริ่มต้นด้วยความคลางแคลงใจก็มักจบด้วยการเลิกรา”

ถึงจะเป็นคนเอาแต่ใจตามประสาลูกคนเดียวที่บิดาปล่อยปลละเลยไว้กับพี่เลี้ยง แต่ปรีชญาณก็ไม่เคยทำให้บิดาเดือดเนื้อร้อนใจเพราะรู้ว่าที่บิดาทำงานหนักก็เพื่อให้เธอสุขสบาย และตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมาปรีชญาณพยายามแล้วที่จะตัดความรู้สึกที่เธอมีต่อบุริศร์ แต่ก็ทำไม่ได้ ยิ่งบิดาพยายามโน้มน้าวให้เธอครองคู่กับมนต์ธัมมากเท่าไรเธอยิ่งกระวนกระวายมากเท่านั้น อีกอย่างเธอแค่เอาตัวไปใกล้ชิดคนที่เธอรัก โดยไม่ได้ทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรม ในขณะที่มนต์ธัมนั้นมีเมียอยู่แล้วถึงเจ็ดคน ฉะนั้น ถ้าว่ากันด้วยคำว่คลางแคลงใจปรีชญาณจึงอดยั้งยั้งไม่ได้

“ฉันยอมรับผลของทุกการกระทำของตัวเองได้ รู้ตัวว่กำลังจะทำให้พ่อผิดหวัง รู้ตัวว่อาธัมจะต้องโกรธ แต่...ถ้าไม่ทำวันนี้ สักวันฉันก็คงหนีไปหาพีริศร์อยู่ดี ทำตอนนี้ยังแค่ลูกอกตัญญู แต่ถ้าทำวันนี้จะได้ชื่อว่วันทองกาที่เพิ่มด้วย”

แววดาเด็ดเดี่ยวของปรีชญาณทำให้มาริษาพยักหน้า ปรีชญาณเป็นคนชื่อตรงต่อความรู้สึก คิดอย่างไรทำอย่างนั้น และกล้าหาญพอจะยอมรับผลในการทำผิด

“ถามอีกข้อ แกไม่คิดบ้างหรือว่ตัวเองทำเพื่อพีริศร์มากเกินไป เขาสำคัญกับแกขนาดนั้นเชียวรี”

ปรีชญาณนิ่งคิดเพียงนิดก็อธิบายว่ “สิบสองปีก่อนมิตรไมตรีของพีริศร์สร้างปรีชญาณคนนี้ขึ้นมา ความโอบอ้อมอารีของเขาขัดเกลานิสสัยก้าวร้าวของฉันออกไป พีริศร์เป็นทั้งแรงใจและแรงผลักดันให้ฉันอยาก

มีชีวิตอยู่ ฉันอยากให้เขารักฉันตอบก็จริงนะเหมียว แต่ยิ่งกว่านั้นคือ
ฉันอยากมีโอกาสตอบแทนพี่ศรีบ้าง และต่อให้เขาไม่รักฉัน พี่ศรีก็
ยังจะเป็นคนสำคัญของฉันอยู่ดี”

มาริชายิ้มอย่างพึงพอใจเมื่อได้ยินอย่างนั้น “เอาละ ถ้าแก
ยืนยันว่าเขาสำคัญจริง ฉันก็จะไม่ห้าม อยากทำอะไรก็ทำ ชีวิตเป็น
ของแฉะเปรี้ยว จะก้าวกระโดดหรือล้มลุกคลุกคลาน แกเท่านั้นที่
กำหนดได้ แต่...แกต้องบอกสิ่งที่แกคิดจะทำให้ไอ้ครามรู้ จะจับมัน
มัดมือชกไม่ได้ ไอ้ครามมันรักงานที่ทำอยู่มากนะ และคงไม่อยากให้
กรรมกรบริหารอย่างคุณรัชหมายหัวนักหรอก”

เห็นแววตามุ่งมั่นของปรีชญาณแล้วจักรินทร์ก็ได้แต่ถอนใจ จะ
ว่ากันตามตรง เขาเองก็ผิติดตั้งแต่ต้นที่สนับสนุนให้ปรีชญาณไปจัดการ
เรื่องบุรีศรีให้จบ คือ...ตอนคิดนะเอาอารมณ์เป็นตัวตั้งตั้งแต่ พอจะทำ
เหตุผลสารพันก็ประดังประเดมาหมด จะย้ายข้างเปลี่ยนไปด้านก็ไม่ทัน
แล้ว คนอย่างปรีชญาณเมื่อตั้งใจจะทำ ต่อให้เห็นว่าทางข้างหน้าตัน
เจ้าหล่อนก็จะหาทางซุด เจาะ ถากถางทางหาวิธีไปต่อจนได้ ห้าม
ไม่ไหว รังไม่ได้ ก็เหลือแต่ช่วยประคับประคอง

“นั่นลองเล่าให้พวกฉันฟังหน่อยสินั่งเปรี้ยวว่าหล่อนจะพิชิตใจ
พี่ศรีได้อย่างไร เขาเจ้าหล่อนไม่ได้ไม่ไชร์”

ปรีชญาณหลบสายตา แสร้งตอบแบบขอไปทีว่า “จำไม่ได้ก็
ทำให้จำได้ไง แล้วพอจำได้เดี๋ยวก็รักกันเองละ”

“ไอ้เปรี้ยว”/“นั่งเปรี้ยว”

ปรีชญาณเหลือบมองเพื่อนแล้วก็รู้ตัวว่าเธอไม่มีทางหลอก
ทั้งสองคนได้ เสียงที่บอกจึงอ่อยลงอย่างรู้ตัวว่าผิด “เออ สารภาพก็ได้
ว่าไม่มีหรอกแผนกงแผนการ ฉันแค่พูดหุๆ ให้ไอ้ครามมันวางใจ
เท่านั้น มันจะได้ยอมไปซัดตาทัพแทนก่อน พี่ศรีเขาเข้าถึงยากจะตาย
และฉันก็ลองมาหมดแล้ว ทั้งโทร. หาทุกวัน ตามไปฝึกงานที่บริษัท

‘ไม่รู้สิ ครั้งนี้ฉันอาจจะดับเครื่องชน เดินไปบอกรักเขาตรงๆ ก็ได้ มันไม่มีอะไรจะเสียแล้วนี่’

จักรินทร์ฟังแล้วก็ถอนหายใจ “หล่อนลึนคิด บ้าบิ่นผิดจากยาย เปรี๊ยะจอมเจ้าเล่ห์ที่ฉันรู้จักอย่างกับคนละคนเลยนะปรีชญาณ์ ชื่นทำอย่างที่หล่อนว่าก็เท่ากับเดินไปให้เขาปฏิเสธหล่อนเท่านั้น ยิ่งฟัง ฉันก็ยิ่งสงสารไอ้คราม มันไม่น่าเสียเวลามาช่วยแกลเลย”

แววดตาเศร้าของปรีชญาณ์ทำให้มาริษารู้ว่าเพื่อนเองก็ทุกข์ใจเช่นกัน ทั้งกังวลเรื่องงานแต่งงานและเคร่งเครียดกับความรักที่แทบไม่มีโอกาสเป็นไปได้

“หยุดบ่นได้แล้วนั่งจิบ มาช่วยกันคิดแผนเร็ดๆ ช่วยชะนีหน่อย เพื่อนรักของพวกเราดีกว่า ส่วนเปรี๊ยะ แกลช่วยเล่าประวัติ นิสัยใจคอบหน้าที่การงานของพีร์ศรีแบบละเอียดที่สุดให้ฉันฟังหน่อย แล้วเรามาวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง ความเสี่ยง และโอกาสที่จะพิชิตใจด้วยกัน ฉันกับนั่งจิบจะทุ่มเทกำลังกาย กำลังสมองช่วยแกลอย่างถึงที่สุด”

จักรินทร์กลอกตาเมื่อสองสาวจอมแสบของกลุ่มผีนี้อำลั้กัน เขาไม่รู้หรือว่าความสำเร็จจะรออยู่ปลายทางหรือไม่ แต่มั่นใจว่าความวุ่นวายกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว!